XVI. évfolyam 15. szám Ára: 1 forint 1960. Április 14

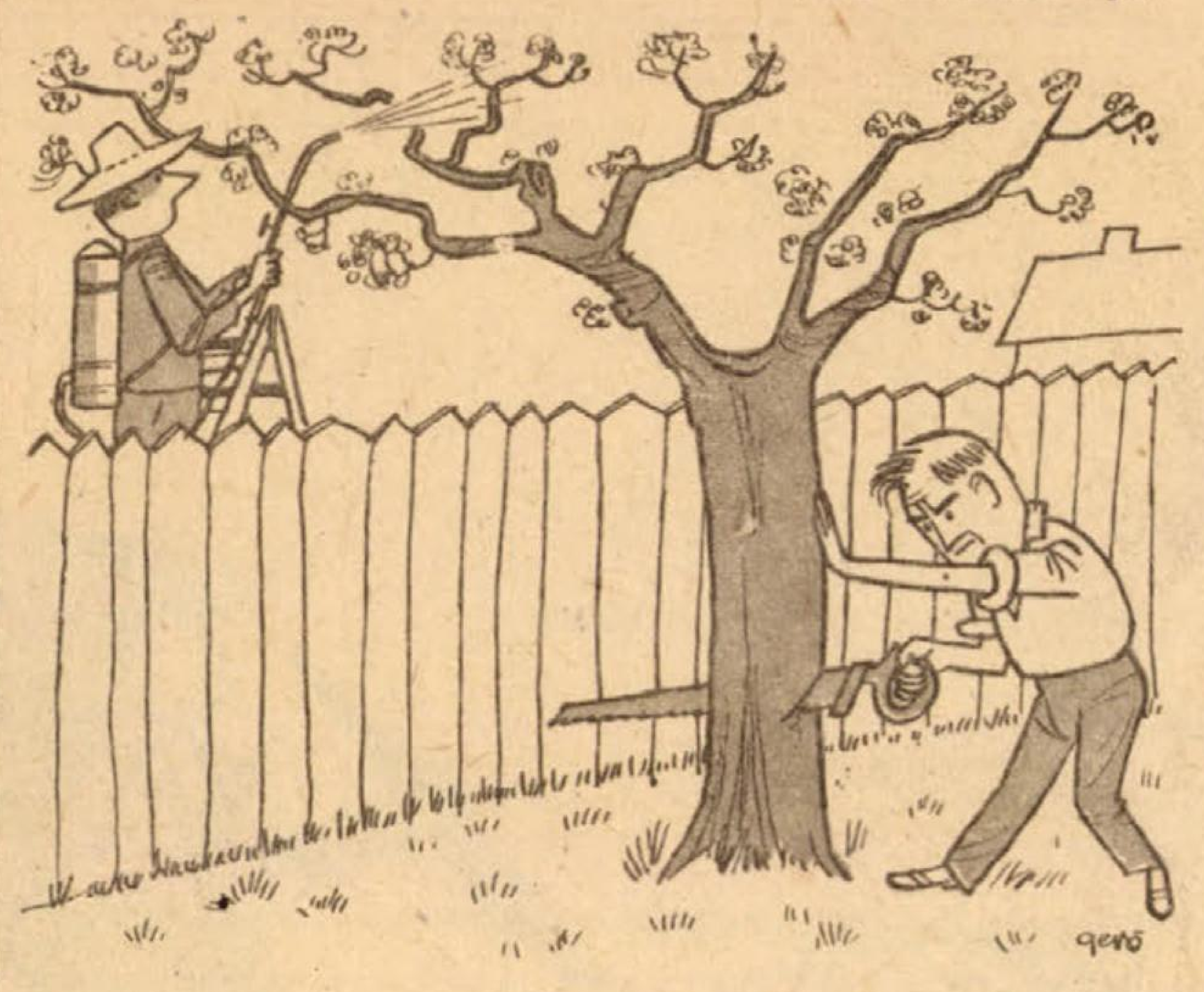

Szegő Gizi rajza

— Mondja, Nyuszi kolléga, maga mivel dolgozik, hogy ilyen jól halad?
— Én? Célprémiummal!...

Kooperáció!...

Gerő Sándor rajza

Ha megindul az űrhajózás

Várnai György rajza

Slawomir Mrožek:

TALÁLKOZÁS

Kihalt volt az út. Ezzel azt akarom mondani, hogy sem ember, sem állat, de még puszta tárgy sem volt ezen az úton. Ahogy mentem, körültekintettem, de nem láttam senkit.

Így volt ez egy darabig. Egyszercsak feltűnt az úton valaki. Szemben jött velem. Nálam kissé magasabb férfi, vállban jóval szélesebb, kalap is volt rajta, márpedig én sose hordok kalapot.

Olyan ábrázatot vágtam, hogy határozottnak, és gyönyörűnek hassak.

Azt hittem, hogy minden úgy lesz, mint rendesen. Én visszatartom egy pillanatra a lélegzetemet, hogy az ismeretlen ember által megbolygatott és őt körülvevő levegő ne hatoljon be tüdőmbe – aztán elválunk.

De ő elállta utamat, és azt mondta:

– Álljon meg, kérem. Holnap pontban hétkor feljön hozzám, hogy kitakarítsa a lakásomat.

Annyira meg voltam döbbenve, hogy csak annyit kérdeztem:

– Én?

– Természetesen Ön.

– Dehát mit jelentsen ez?!

– Végre megtaláltam a megfelelő hangot a kötözködésre.

– Mit képzel?! Engedjen kérem utamra!

– Ne ragadtassa el magát. Hallgasson ide: folyóvíz van helyben, a tisztítószereket is megtalálja.

– Csak nem képzeli azt, hogy én...

– A munka látszatra nehéz, nem is tagadom, viszont van porszívó.

– Miféle porszívó?!

– Remek porszívó, kész öröm vele dolgozni. De lehet porolni is, lent az udvaron.

– Hányadik emelet? Biztosan hatodik.

– Dehogy! A negyedik. Különben van lift is. Mint láthatja, a feltételek nem rosszak.

– De minek takarítsam én ki az Ön lakását?!

– Mert már piszkos és feltétlenül ideje egy kicsit rendbehozni. Kap kötényt is. Egyébként kérem, ne tegyen megjegyzéseket.

– Dehát mit jelentsen ez tulajdonképpen?!

– Elvégre nem takaríthat kötény nélkül. Különben – ahogy tetszik.

– Nem, nem, a kötényre szükség van. De... hogy merészel...!

– A fürdőszoba melletti kis kamrában megtalálja a seprőket, a villanyt az előszobában gyújtsa meg, mert a kamrában kiégett a villanykörte.

– Nohát, ez valóban hallatlan!... Flanellrongyokra is szükség lenne... Dehát kinek tart maga engem tulajdonképpen?!

– Flanellrongyok nincsenek, viszont vannak papucsok, megtalálja a kamrában. Csak arra kérem, ne használjon túl sok pasztát a vikszelésnél. Annyi fogy, hogy alig győzi az ember pótolni.

– Hát mit képzel, elég csak úgy tessék-lássék megcsinálni valamit? Ha már hozzáfog az ember, akkor annyit használ, amennyire szükség van. De hogy képzeli...

– Ne vitatkozzon, kérem. A pasztát kenje könnyedén, aztán várjon, amíg megszárad. Padlókefét a szomszédoktól kell kölcsönkérni.

– Hogyhogy, magának nincs? Hát nem tudott már beszerezni?

– Ez nem tartozik magára. A szomszédokhoz nyolc óráig kell becsengetni, mert aztán elmennek hazulról. Meg kell mondani, hogy én kérem. A konyhában a kredencen talál emmentháli sajtot, vegyen belőle egy darabot, de ne mindet. A lefolyót ki kell tisztítani, a virágot megöntözni, a linóleumot felgöngyölni, idegeneket a lakásba nem szabad beengedni.

– És meleg víz? Hideggel nem tudok dolgozni. Reumás vagyok.

– Ne beszéljen butaságokat. Vizet melegíthet a gáztűzhelyen. Csak kinyitja a megfelelő csapokat. Elvégre felnőtt ember.

– Hát gáz is van?

– Ne tegyen fel unintelligens kérdéseket. Persze hogy van.

– Félek. Gázmérgezést lehet kapni.

– Ostobaság. A piszkos szalvétákat egy helyre összegyűjti. A szekrényeket eltolja, a matracokat kiporolja, a függönyöket leszedi, a kilincseket kifényesíti, vigyázzon: a falakat be ne fröcskölje, az ablakokat szárazra dörzsöli, de alaposan, mert megnézem, a rádiót kikapcsolja és nem hallgatja, mert elvonja a figyelmét. No ez lenne körülbelül minden. A viszontlátásra.

Továbbment, egy sportember lépteivel, hátra sem tekintett. Utánanéztem, amíg csak el nem tűnt a szemem elől. Forrt bennem a megsértett büszkeség, megsebzett önérzetem égre kiáltott.

Hirtelen buta érzésem támadt, egyszerre tanácstalannak, védtelennek éreztem magam...

Ugyanis nem hagyta meg a címét!

Lengyelből fordította Hary Judit

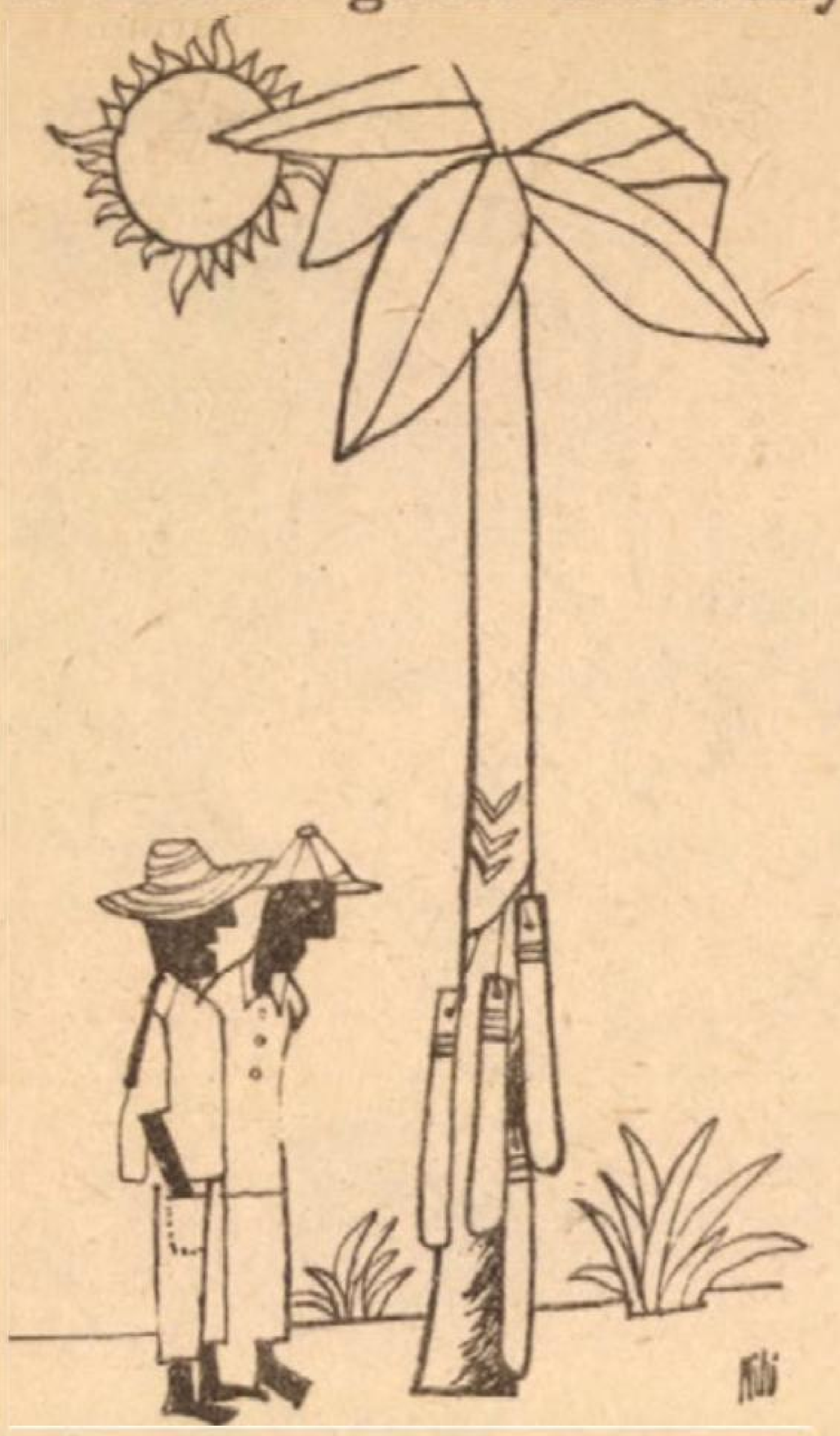
Szóváltás

Vasvári Anna rajza

– Te macskabérenc!

Dél-afrikai gumi-ültetvény

Találkozó után, csúcstalálkozó előtt Párizsban

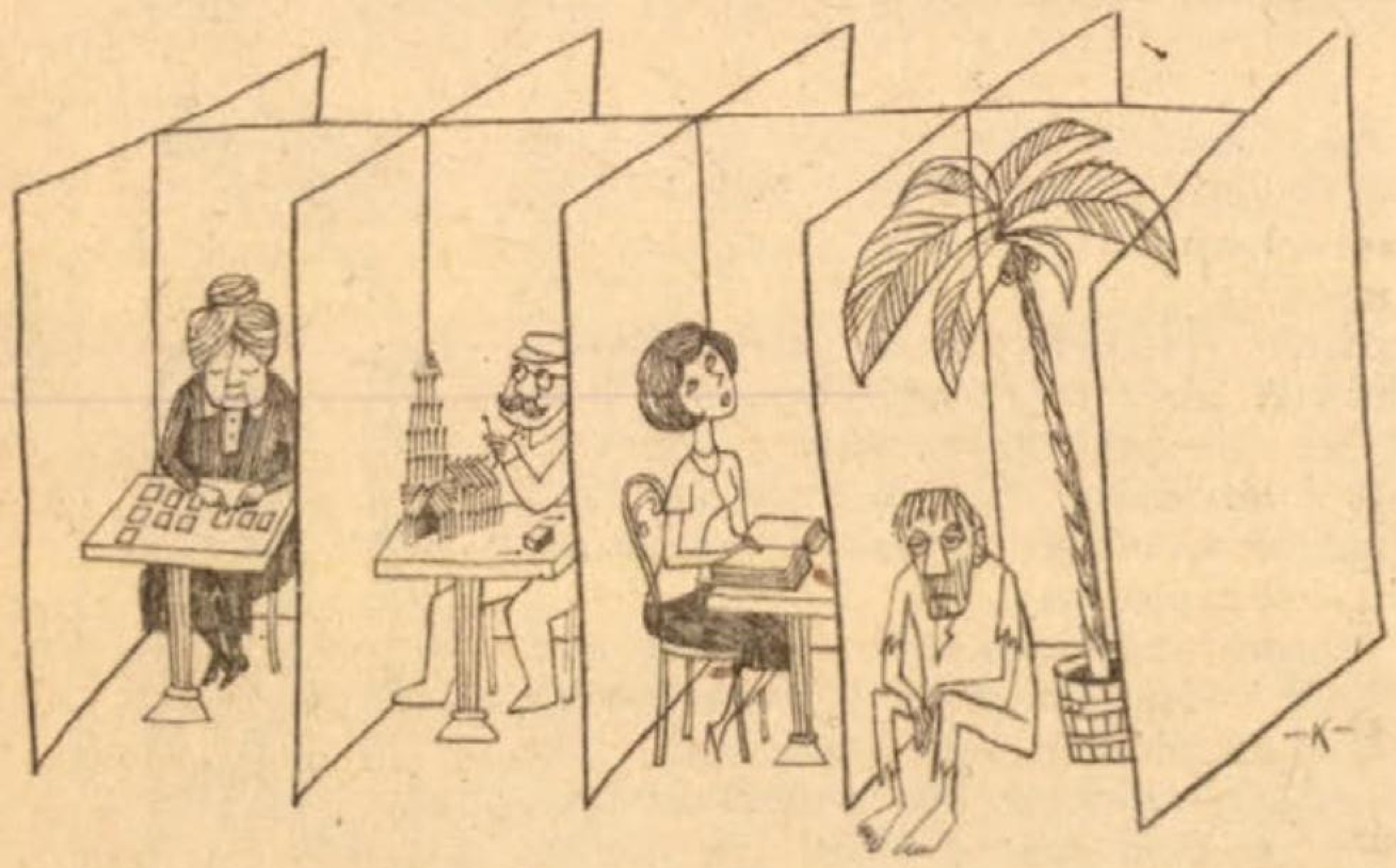
Toncz Tibor rajza

– Mozgás, emberek, szedjék már le azt a táblát!
– Ellenkezőleg, moszjö séf! Éppen most erősítjük meg!

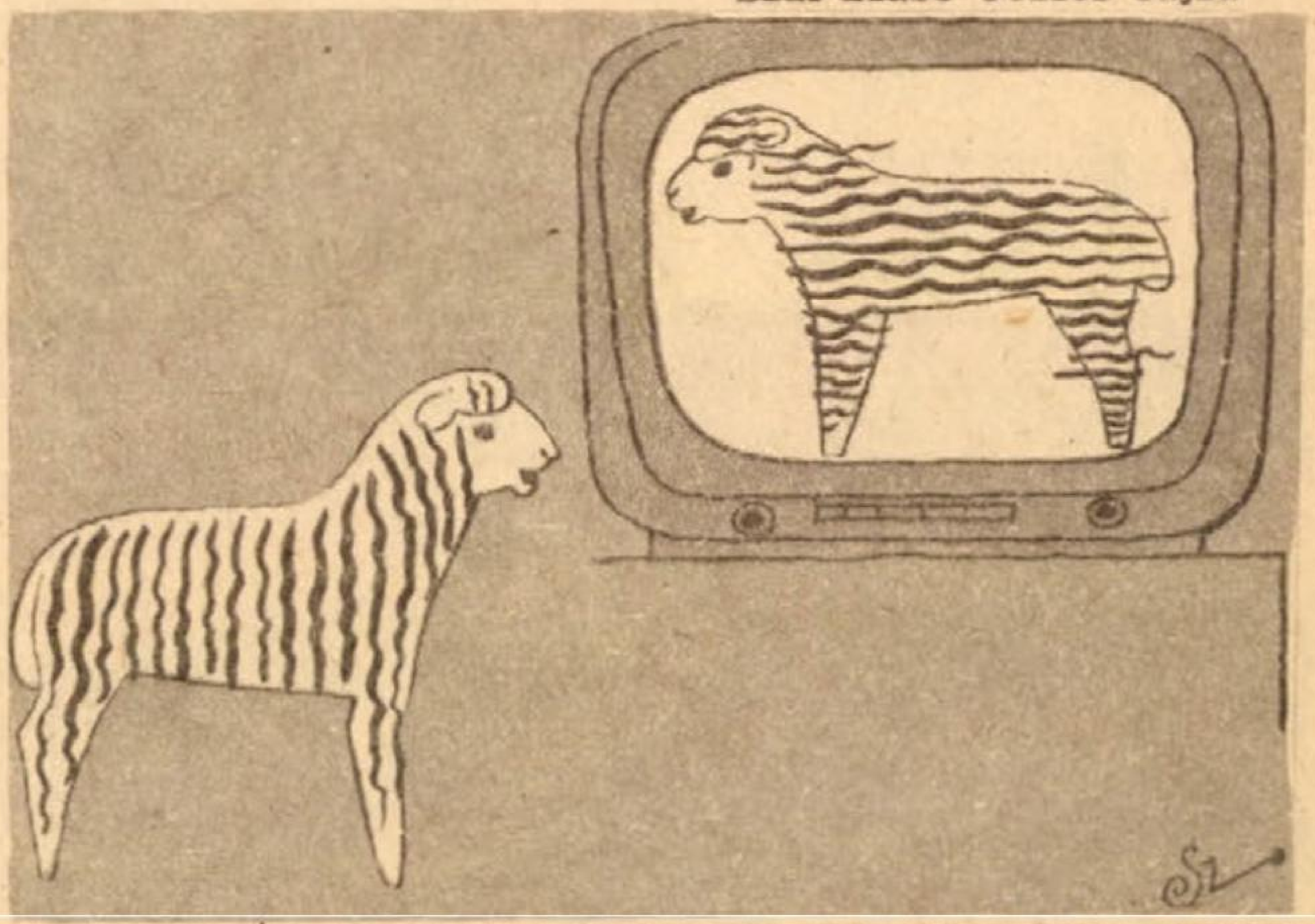
Megalakult a magányosok klubja

Kaján Tibor rajza

Televízió — húsvétkor

Szür-Szabó József rajza

Makacs próbálkozás

Mészáros András rajza

– Mit gondol, koliéga úr, vajon fog ez menni?

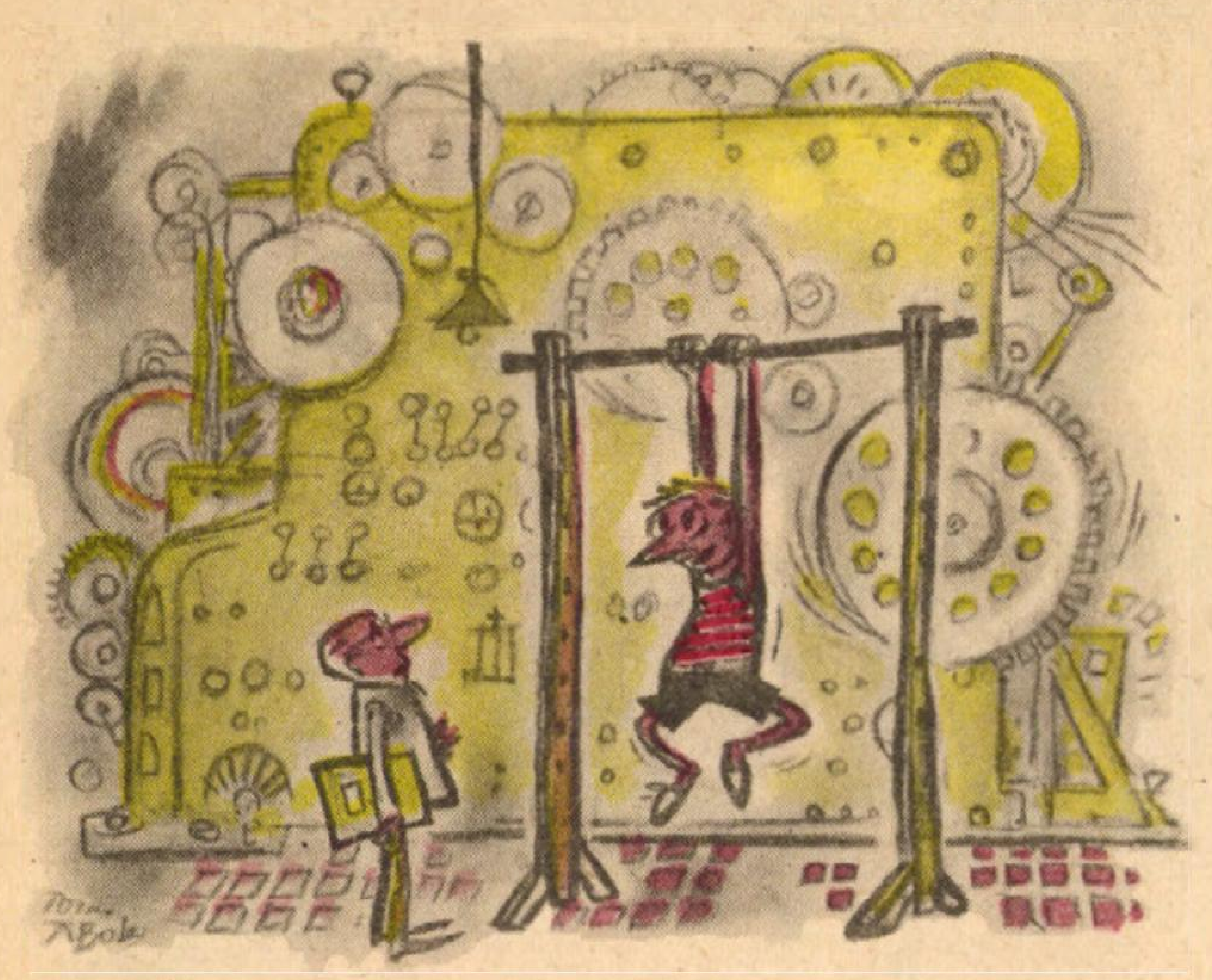
Kicsit anyás

– Katonadolog, kisfiam, majd máskor jobban sikerülnek a horogütéseid . . .

Gépkorszak

Toncz Tibor rajza

– Tudja, az automata mellett különben egészen elpuhulnék . . .

Vigasz

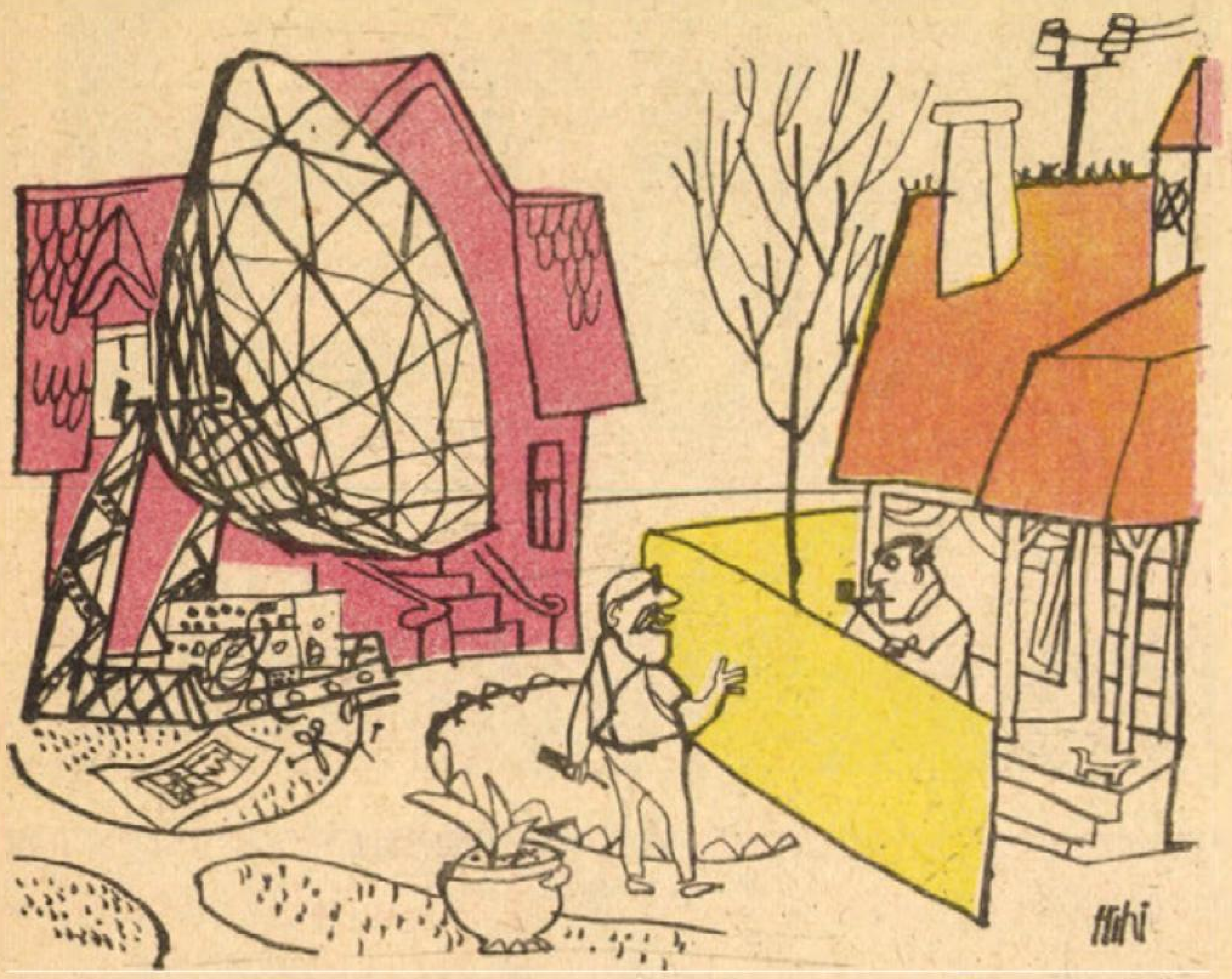
Mészáros András rajza

Színigazgató: Ne sírjon, kedves, inkább jöjjön el hozzám bevételt csinálni . . .

Barkácsolás

Hegedűs István rajza

– Nincs véletlenül egy banándugója, kedves szomszéd?

Csálódás Sidi Bel Abbes-ban

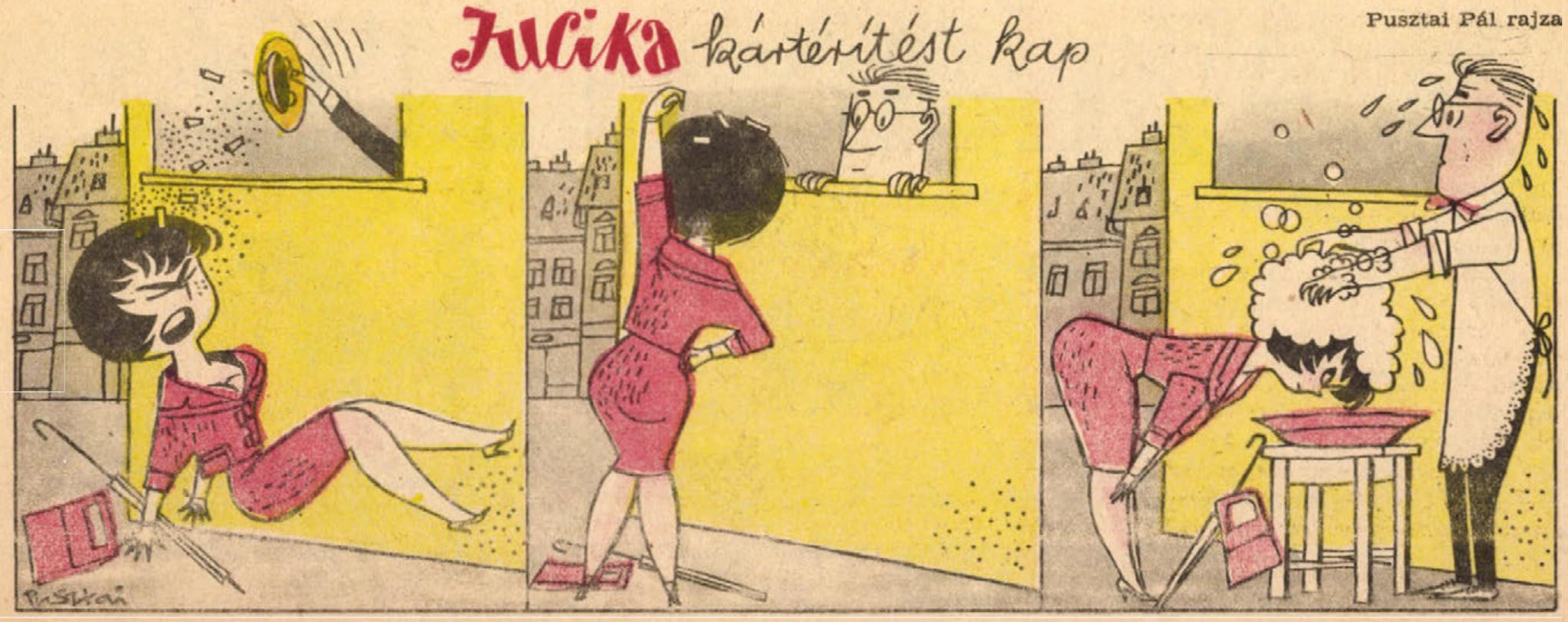

Egy Graham Brittain nevű angol férfi összeveszett a feleségével, s mint a „Sunday Express" című újság részletesen beszámol a dologról, bánatában elutazott Párizsba és belépett az idegenlégióba. Hova is lépett volna be? Elvégre ő is olvasott már romantikus regényeket, s látott romantikus filmeket a légióról, ahol izgalmas kalandok várják a szerelmükben csalódott férfiakat.

Miután Brittain aláírta az ötéves szolgálatot vállaló okmányt, ettől kezdve alig hallott francia szót. Az őrmesterek, a kiképzők németek voltak, s Brittain nemcsak azt nem értette, hogy mit mondanak neki, hanem azt sem, hogy miért pofozzák és rugdalják. Tízheti szenvedés után igen nagy nehézségek árán tudott csak megszabadulni. Mint elmondta, főként az esett neki furcsán, hogy azok a németek verték őt, akiket 1945-ben megvertek.

Jucika kártérítést kap

Pusztai Pál rajza

M. Levityin

A Kerti pad titka

– No most itt vagyunk a kertben. Nézze, Nagyenka, milyen szép itt minden! Bűbáj! Lecsücsülünk erre a padocskára.

– Csak az a furcsa, hogy minden pad megtelt, ezen pedig nem ül senki ...

– Gondoljunk arra, hogy szerencsénk van.

– Itt csakugyan jó ... S ami a legfontosabb, az egész pad egyedül a miénk. Maga miért lett egyszerre olyan csendes?

– Elgondolkoztam.

– Kiről?

– Magáról, Nagyenka ... Hát maga miért hallgatott el?

– Elgondolkoztam ...

– Rólam? Drágám! Nagyusa!

– Drágám! ...

– Úgy szeretem magát, Nagyenka, hogy ... hogy ... hogy ... Mindent meg tudnék tenni magáért ... Mindent, mindent. Akármit kíván tőlem, az törvény nekem.

– Akármit?

– A parancsát várom ...

– Zenét szeretnék ... Az nincs ... A zenekar pihen ... Azt mondta, mindent meg tud tenni ...

– És maga azt hiszi, hogy nem? Pedig igen. Azonnal felállok, odamegyek a karmesterhez és megkérem, hogy játszszanak ...

– Hát akkor miért nem megy?

– Azonnal ... Mindjárt ... Felállok és megyek ... Rögtön ... ebben a pillanatban ... Nagyenka, én mindent megteszek magának, amit kíván ... Ha zenét akar ... lesz zene ... Mi az nekem ... felkelek – és megyek ... Az is valami? ...

– De álljon már fel ...

– No igen ... Mi az nekem ... felállni ... Smafu. Fogom magam, felkelek.

– Nem értem ... Miért nem áll fel ... Odaragadt vagy mi?

– Ajaj, pontosan, odaragadtam ... Nagyenka! Ne rémüljön meg, de úgylátszik, mind a ketten odaragadtunk ...

– Miket beszél maga össze? ... Tisztára hülyeség ... megyek innen ...

– Nagyenka, maga nem megy el innen ...

– Azt szeretném én látni, hogy ne menjek! Ha én mondom, hogy elmegyek, akkor ... akkor ... Hát ez mi csuda?

– Ez festék, Nagyenka ... Odaragadtunk ...

– Disznóság, hová tette a szemét? Hiszen itt van a plakát: „Vigyázat, frissen mázolva" ... Ezért nem ült ide senki!

– Ne sírjon, Nagyenka. Már egy kicsit megszikkadt ... és lassacskán, óvatosan elszakadó mozdulatokat teszünk ... Így ni ... egy, kettő ... no még ... Egy, kettő, no még ... Már rendben vagyunk ...

– Hogyan veszem ki a ruhámból az olajfestéket?

– Semmi baj, Nagyenka, dörzsölje ki egy kicsit langyos vízben, nyoma sem marad. Ezt olajfestéknek hívják, a valóságban azonban soha az életben nem tettek bele olajat ...

– Honnan tudja ezt maga, Vaszenyka?

– No hallja, én ne tudnám? Hiszen ezt a festéket a mi üzemünk gyártja ...

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Optimista építésvezető

Szegő Gizi rajza

– Hogy határidőre elkészülünk-e, azt még nem tudom, de a májusfákat már elkészíttettem ...

Ez is előfordulhat

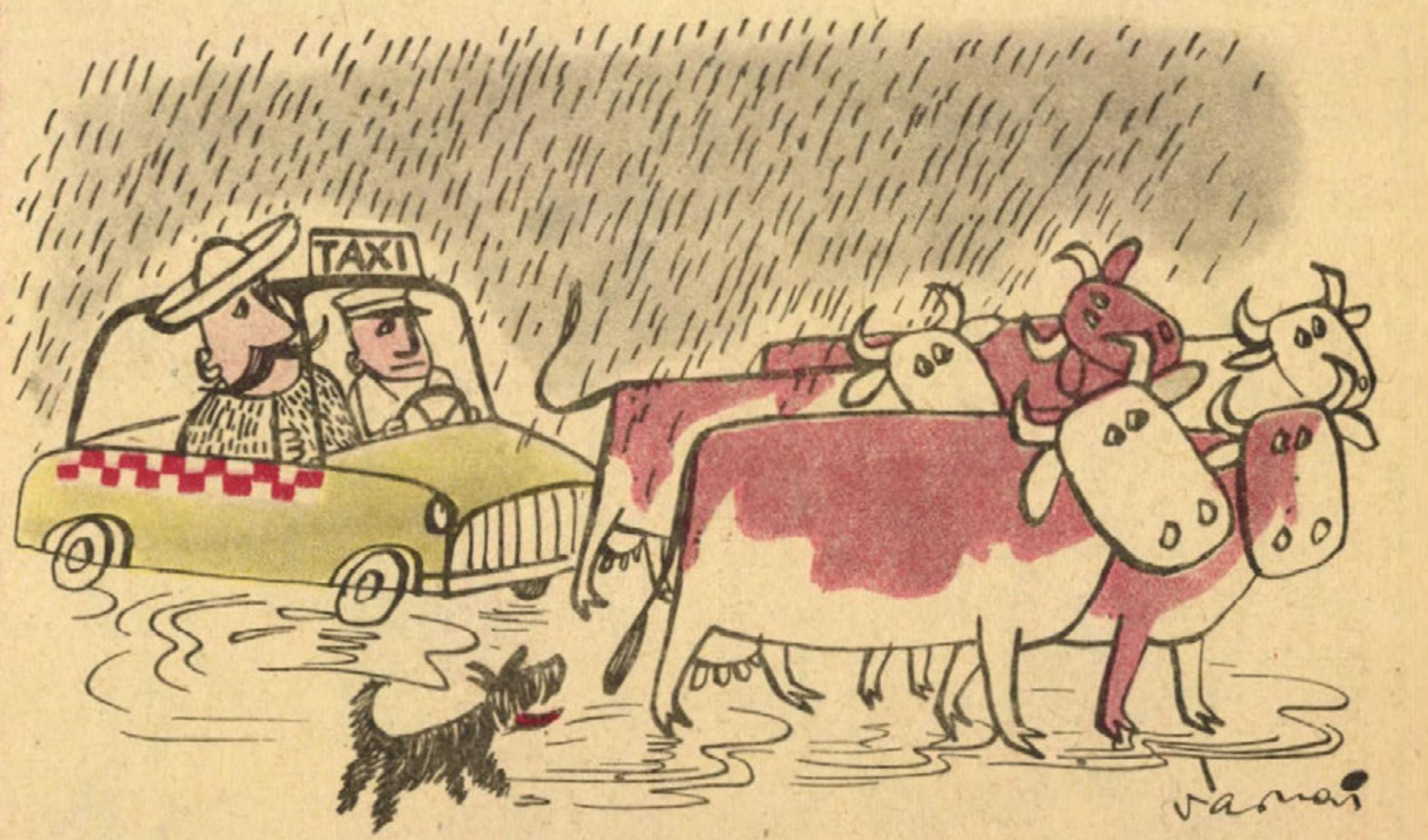

A világ teremtése

Tavaszi zápor

Várnai György rajza

Korszerű terelés ...

Ezt olvastuk

Vita

Lapunk – hivatásának megfelelően – elítél és pellengérre állít mindent, ami hibás, selejtes, akár ipari cikkről, akár újságcikkről van szó. Ebben a rovatban sajtónk hibáit szoktuk szóvá tenni, persze – hivatásunknak megfelelően – szatirikus, csípkelődő hangon, magunkat sem kímélve, ha bakot lőttünk. Ezt a rovatunkat a Ludas Matyi olvasótábora lelkesen támogatja leveleivel, s ez is bizonyítja, hogy lapjaink hitele és adatainak megbízhatósága közérdekű, fontos ügy. Laptársaink ezért nem haragudhatnak, de nem is haragszanak ránk – kivéve a Népszavát.

Egyik legutóbbi számunkban szóvá tettük, hogy a Népszava párizsi tudósításában a *Hotel des Monnaies et Médailles* jelentéseként azt írja: *„A pénzek és érmek szállodája"*, holott minden szótárban megtalálható, hogy ez a kifejezés pénzverdét jelent. (Olvasóink közül is számosan mutattak rá erre a melléfogásra.) Rövid közleményünket egy nem éppen szerencsés, a szokásosnál és a kelleténél gonoszkodóbb megjegyzés fejezte be – ezt a hibát mi követtük el. Nem vesszük rossznéven, hogy laptársunk emiatt mérges lett, s még csak azt az alpári hangot sem kifogásoljuk, amelyen válaszolt: penge hiányában megteszi a husáng is. A hang kérdésénél fontosabb a vita lényege: azt állítja ugyanis a Népszava cikkírója, hogy ők a „szálloda" szót *átvitt értelemben* használták. Ez a magyarázat azt bizonyítja, hogy nem a *francia* nyelvet beszélte rosszul a kérdéses cikk írója, hanem a *magyart*. Minden egészséges nyelvérzékű magyar számára nyilvánvaló ugyanis, hogy a pénzverdét *átvitt értelemben sem* lehet szállodának nevezni. Miért? Mert a pénzverdében valami létesül, onnan kikerül és oda soha többé vissza nem jut. Ezzel szemben a szállodába valami (vagy valaki) bekerül, egy ideig ott tartózkodik s aztán onnan távozik. A pénzverdét átvitt értelemben lehet például a pénz szülőotthonának, vagy a kincsek forrásának nevezni (és még sok minden másnak), de szállodának – soha! A pénz szállodájának lehet nevezni átvitt értelemben a Nemzeti Bankot, vagy az üzletember páncélszekrényét, de a pénzverdét – soha! Ennyi nyelvérzéket attól, akinek kenyere az írás, el lehet várni. („Aki a pénzverdét szállodának nevezi – írja J. János állatorvos, lapunk olvasója – az mondhatja a csizmát spájznak is.")

A rajta esett „sérelem" megtorlásául laptársunk három hibánkat állítja pellengérre. Kettőt ezekből teljesen alaptalanul, mert humoreszkben izzadó aktatáskáról is, gondolatgörcsről is lehet beszélni. A harmadikban – hogy tudniillik a Városháza francia nevében a „la" névelő felesleges (Hotel de Ville), igaza van. Máskor jobban vigyázunk.

Örülünk, hogy a Népszava alaposan szemügyre veszi, mit közöl a Ludas Matyi. Innen már csak egy lépés, hogy azt is szemügyre vegye, mit közöl a Népszava.

Példázat a túlzott ráfordításról

Ügyes külügyminiszter

Olvastuk a Magyar Nemzetben, hogy Castiella spanyol külügyminiszter négynapos hivatalos látogatásra az Egyesült Államokba utazott s ebből három napot töltött Washingtonban és hármat New Yorkban. A kis ravasz! Így akar jogosulatlan napidíjhoz jutni!

Növények fogságában

Megrendítő hírt olvastunk az Esti Hírlapban: *„Háromszáz kaktusz birtokában van dr. Vajda Tibor békéscsabai orvos, aki gyermekkora óta gyűjti a trópusi növényeket."*

Eleinte nyilván a kaktuszok voltak az orvos birtokában, de mert háromszázan voltak, lassanként felülkerekedtek.

Hang- és értelemzavar

Az Élet és Irodalom hírt adott Jacques Becker francia filmrendező haláláról. Becker, mint a lap írja, befejezte utolsó filmjének forgatását, s laboratóriumába ment, hogy a képhez hozzákeverje a hangot. Ezután a cikk Georges Sadoult idézi: *„Egy szinkópa megrázta, leterítette, s nem kelt fel többé."*

Tessék? Az egy ütemen belüli hangsúlyeltolódás (szinkópa) terítette le a hangot keverő rendezőt? Dehogy! Az Élet és Irodalom fordítója szinkópának fordította a francia *syncope* szót, amely szívrohamot jelent.

Aki az iskolában megszokta a puskázást

Szür-Szabó József rajza

Kert vagy hárem?

Ugyancsak az Élet és Irodalomban olvastuk, az egyik novellában: *„Néha láttam az asszonyt. Nem olvasott a filagóriában. Nem is napozott. Csak járkált az ágyasok között."*

Kinek az ágyasai közt járkált az asszony? S mit szólt hozzá a kertész, hogy csupán dévaj hölgyeket talált – ágyások helyett?

Ki szégyenkezzék?

Egy olvasónk beküldte a miskolci „Északmagyarország" megfejtett keresztrejtvényét, melynek fő sora így hangzik: *„Az embernek nincs oka szégyenkeznie azon, hogy nagyapja majom volt."*

Az embernek csakugyan nincs oka ezen szégyenkeznie, de azért a kérdéses nagypapa pirulhat.

Miért ne tévedjünk, ha lehet?

Azt állítja az Ország-Világ egyik cikkében, hogy az óceánok jelentős része több ezer kilométer mély. A hiba nem jelentős, mert mindössze az történt, hogy a cikk írója méter helyett kilométert írt. Egy kiló különbség pedig igazán nem sok az óceán sima tükréhez képest!

Dr. Árgus

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Úgy gondolom, nem esem az öndicséret hibájába, ha amerikai sikereinkről írok. New Yorkban, a Madison Square Gardenben léptünk fel, ebben a 14 000 személyes, hatalmas épületben. A jegyek már hetekkel érkezésünk előtt elkeltek, mind a tizenöt new york-i előadásra. Megtudtuk, hogy egy közismert jegyűzér harminc jegyet vett, kettőt-kettőt minden napra. Azt tervezte, hogy háromszoros felárral adja el. Felesége rábeszélésére azonban elmentek az első előadásra. Azután elmentek a másodikra, harmadikra, mind a tizenötre. Ez volt a legnagyobb sikerünk. Egy ilyen kőszívű, pénzsóvár uzsorás lemondott a busás haszonról és ő áldozott tekintélyes összeget, hogy tizenötször megnézzen bennünket.

A Madison előtt egyébként úgynevezett szendvics-emberek sétáltak, a nyakukban tábla, amelyen felszólították a közönséget, hogy bojkottálják Mojszejevéket, és akinek jegye van, az adja vissza, legyen üres a nézőtér. (Ez még 1958-ban történt!)

Egyetlen ember se adta vissza a jegyet és másnap az egyik new york-i lap azt írta, hogy a szovjet művészettel kapcsolatban népszavazást jelentett az első előadás. Ez a népszavazás, – írta a lap –, 14 000 igent és egyetlenegy nemet sem jelentett a Szovjetunió népművészete javára.

Igor Mojszejev

MINDENFÉLE

Modern költő szerint az a vers időtálló, amelyet a jövőben sem értenek meg.

*

Fölösleges aggódni amiatt, hogy árt-e az aggodalom.

*

Meg fogom bírálni azt a bírálatot, amelyet X írt Z-nek Y darabját bíráló bírálatáról.

*

A sajtóhiba az a különös tünemény, amelyet először senki sem vesz észre, majd mindenki észrevesz.

F. L.

Értekezlet Bonnban

Szegő Gizi rajza

– Uraim, a háború veszélyben van!

Műteremsarok

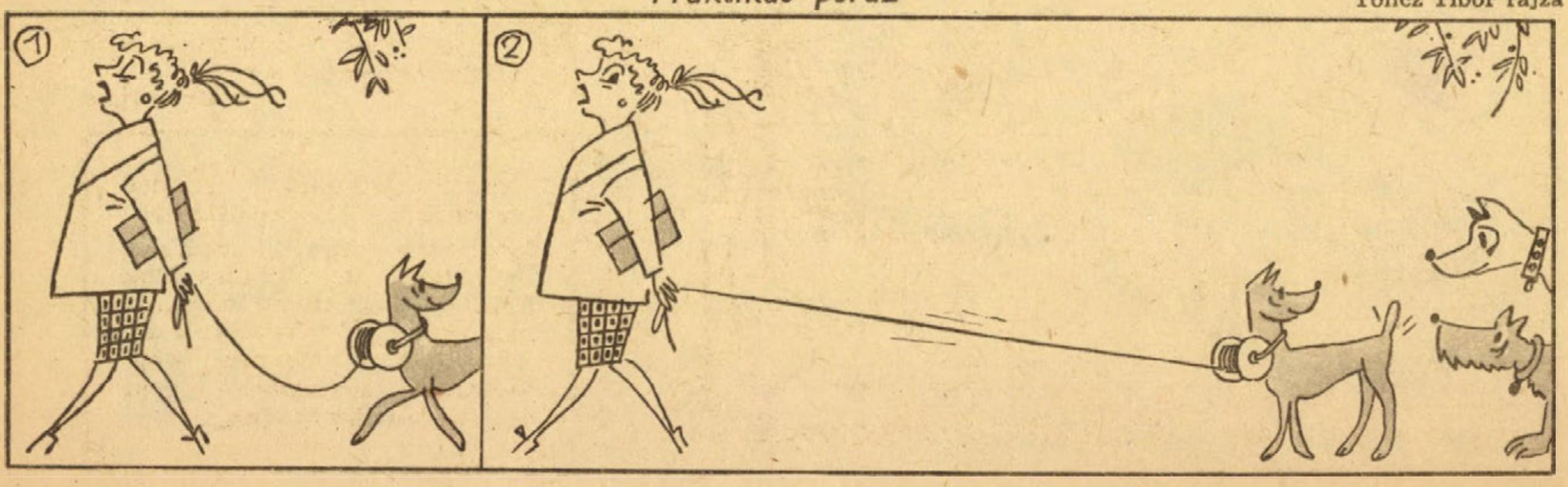
Önkritika

Aktuális köszöntő

Praktikus póráz

Toncz Tibor rajza

Gyufacímke-terv

Kaján Tibor rajza

Esti kérdés

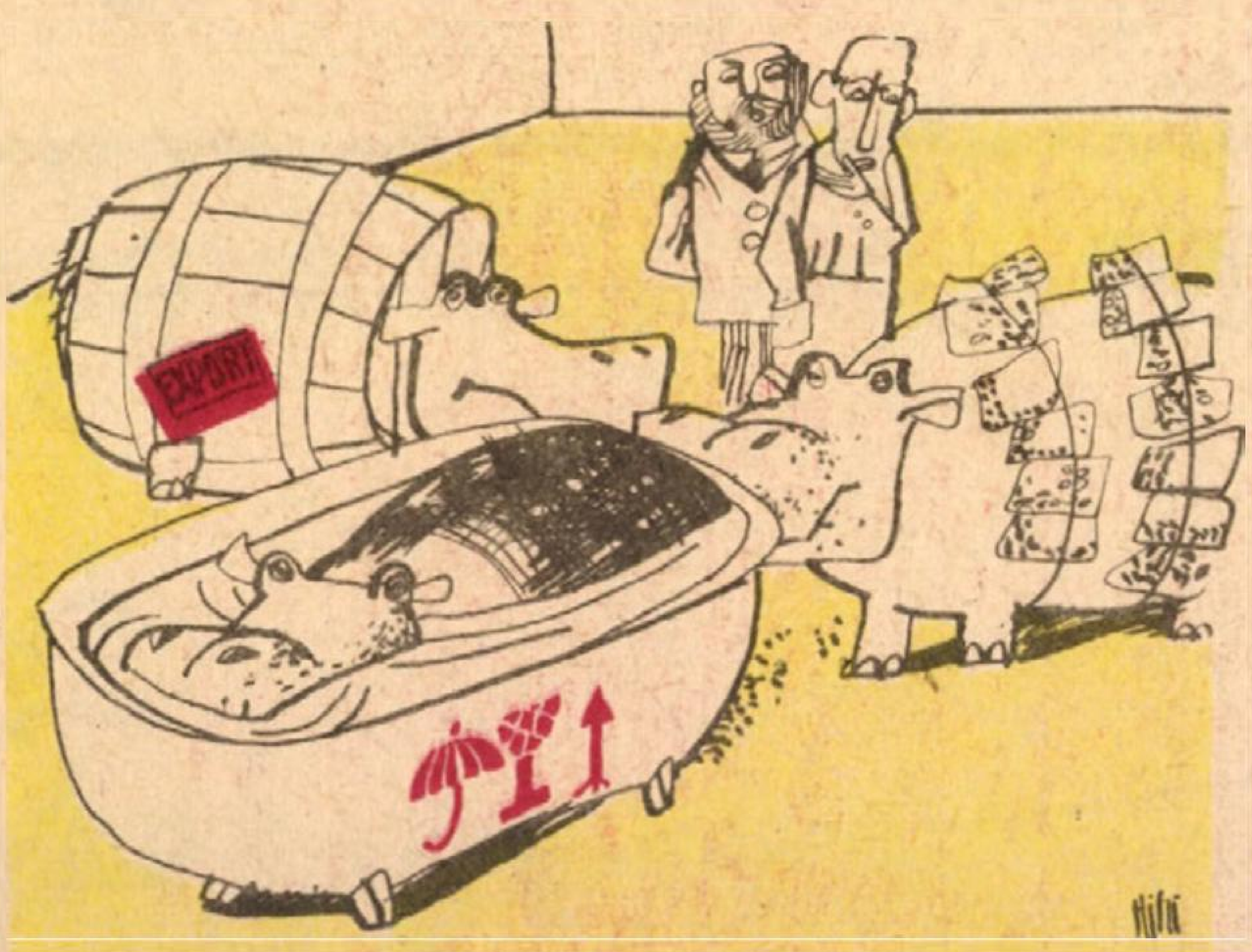
Szegő Gizi rajza

– Na, gyerekek, mondjátok meg ...
– Jó lesz, mama, úgyis azt főzöl, amit kisütöttél ...

Vízilovakat exportálunk

Hegedűs István rajza

– Még gondolkodunk a szakszerű csomagoláson ...

Archimédesben bízik ...

Toncz Tibor rajza

– Vajon mennyit fog ez a sült veszíteni a súlyából, ha így eszem meg?

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Szeretnék én is hozzászólni az „Esti Hírlap" levelezői között folyó lottó-vitához. Nem értek egyet azokkal, akik kifogásolják a Lottó intézményét, helytelenítik azt, hogy egyesek a Lottó jóvoltából milliomosok lesznek, s korlátozni akarják a nyereményeket. Nekem azon kívül, hogy nem én nyerek, hanem más, semmi kifogásom sincs a Lottó ellen.

*

Többek között azért sem kell irigyelni a milliomosokat, mert a pénz nem boldogít. Ezt bizonyítja az egyik angol lap, a „Sunday Express" fényképsorozata ismert milliomosokról. Ilyen szomorú embereket temetésen sem lehet látni. Mennyi gondjuk lehet szegényeknek! Az ember szeretne a zsebébe nyúlni és néhány forinttal felderíteni őket.

*

Megint volt egy irodalmi vízióm az elmúlt éjszaka.
Amikor Dante az „Isteni színjáték"-ot befejezte, felolvasta barátainak. Sorban következett a Pokol, a Purgatórium, végül a Paradicsom. Már fátyolozottan rekedt volt a költő hangja, amikor az utolsó sorokat olvasta:

Csüggedtem volna, lankadt képzelettel,
de folyton-gyors kerékként forgatott
vágyat és célt bennem a Szeretet, mely

mozgat napot és minden csillagot ...

Elhallgatott. Csend támadt. Majd az egyik barátja megszólalt:
— Kedves!

*

Nem tudom, meg méltóztattak-e figyelni, az időjárás mindig rendkívüli. Vagy hidegebb, vagy melegebb a sokévi átlagnál. Ebből tevődik össze aztán a sokévi átlag.

F. L.

Természet után

Schwott Lajos rajza

Apró dolgok

Két gyerek beszélget a jövő században. Találós kérdéseket tesznek fel egymásnak. Azt kérdi az egyik:

– Milyen tussal nem lehet írni?

A másik gyerek diadalmasan rávágja:

– Az einsteini fotoelektromos effektussal!

*

Ittam a Baross kávéházban egy feketét és legnagyobb megdöbbenésemre egy tábornagy szolgálta fel a kávét.

No, ha tábornagy nem is volt, de nagyon magasrangú pincér lehetett, mert arany váll-lapok díszítették a kabátját. Pompásan festett: fekete nadrág, fehér kabát, arany váll-lapok. Kár, hogy a VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat lóról, kardról és sisakról nem gondoskodott. De ami késik, nem múlik.

Bevallom férfiasan, engem annyira lenyűgözött ez az egyenruha, hogy hosszú ideig töprengtem: borravalót adjak-e a pincérnek, vagy dicsérjem-e meg egy napiparancsban?

*

Értesüléseim szerint Julius Caesarnak megsúgták a hívei, hogy Brutus merényletre készülődik ellene, de a nagy Caesar nem sokat törődött az intelmekkel. Csupán csak annyit tett, hogy utasítást adott beosztottjainak: informálódjanak illetékes helyen.

A beosztottak sokáig törték a fejüket, ki lehet ez ügyben az illetékes, végül is Brutushoz fordultak, mert így okoskodtak: ő a legilletékesebb, hiszen ki tudhatná Brutusnál jobban, hogy mire készülődik Brutus.

Illetékes helyről azt a választ kapták, hogy egy szó sem igaz az egészből.

Néhány nappal később ismét Caesar fülébe jutott a hír: fia, Brutus, rosszban sántikál. Nosza, kiadta az ukázt beosztottjainak: informálódjanak illetékes helyen. Az illetékes hely ismét Brutus volt, aki azt a tájékoztatást adta, hogy egy szó sem igaz az egészből.

Másnap Brutus megölte Caesart.

A merénylet története benne van minden jobb történelemkönyvben, de az nincs benne, hogy Caesar beosztottjai imígyen kiáltottak fel a vészhír hallatára:

– Hogyan? Mi történt? Nem igaz! Hiszen minket egészen másképpen informáltak!

Lelkiismeretük megnyugtatására, harmadszor is az illetékes Brutushoz fordultak felvilágosításért, akitől postafordultával azt a választ kapták, hogy egy szó sem igaz az egészből.

Erre aztán megnyugodtak.

*

Nagy sikere van a Gondolatok Könyvének. Nemrégiben jelent meg az aforizma-gyűjtemény második kiadása.

Mennyivel könnyebb lesz ezentúl az élet! Ha a feleségem, tegyük fel, megkérdi: Most mire gondolsz? – azt fogom mondani:

– Lásd, Gondolatok Könyve 220-ik oldal, alulról a második gondolat.

Nézzen utána, ha annyira kíváncsi . . .

*

Abban a kivételes helyzetben vagyok, hogy pontosan meg tudom mondani, hány forintot ér Prága városának panorámája a prágai Várból nézve.

Negyvenkét forintot.

Egy ismerősöm ugyanis nemrégiben jött haza Prága városából. A bőröndök kiràmolása után feltette a nagy kérdést: kifizetődött-e az utazása, vagy sem? Így kalkulált: az utazás költségeiből levonta a hazahozott holmik árát. Az utazásra fordított összeg és a cucc árának összege között negyvenkét forint különbség mutatkozott. Ez nagyon elkeserítette a barátomat, mert ezek szerint nem volt kifizetődő az utazás. A felesége azonban megnyugtatta: Prága látképe a prágai Várból, megér negyvenkét forintot.

Vajon mennyit érhet forintban a Tátra havas csúcsának látképe, alkonyatkor, ha méla pásztorok furulyáznak a szelíd lejtőkön?

Az én ismerősöm alighanem ezt is ki tudná számítani.

*

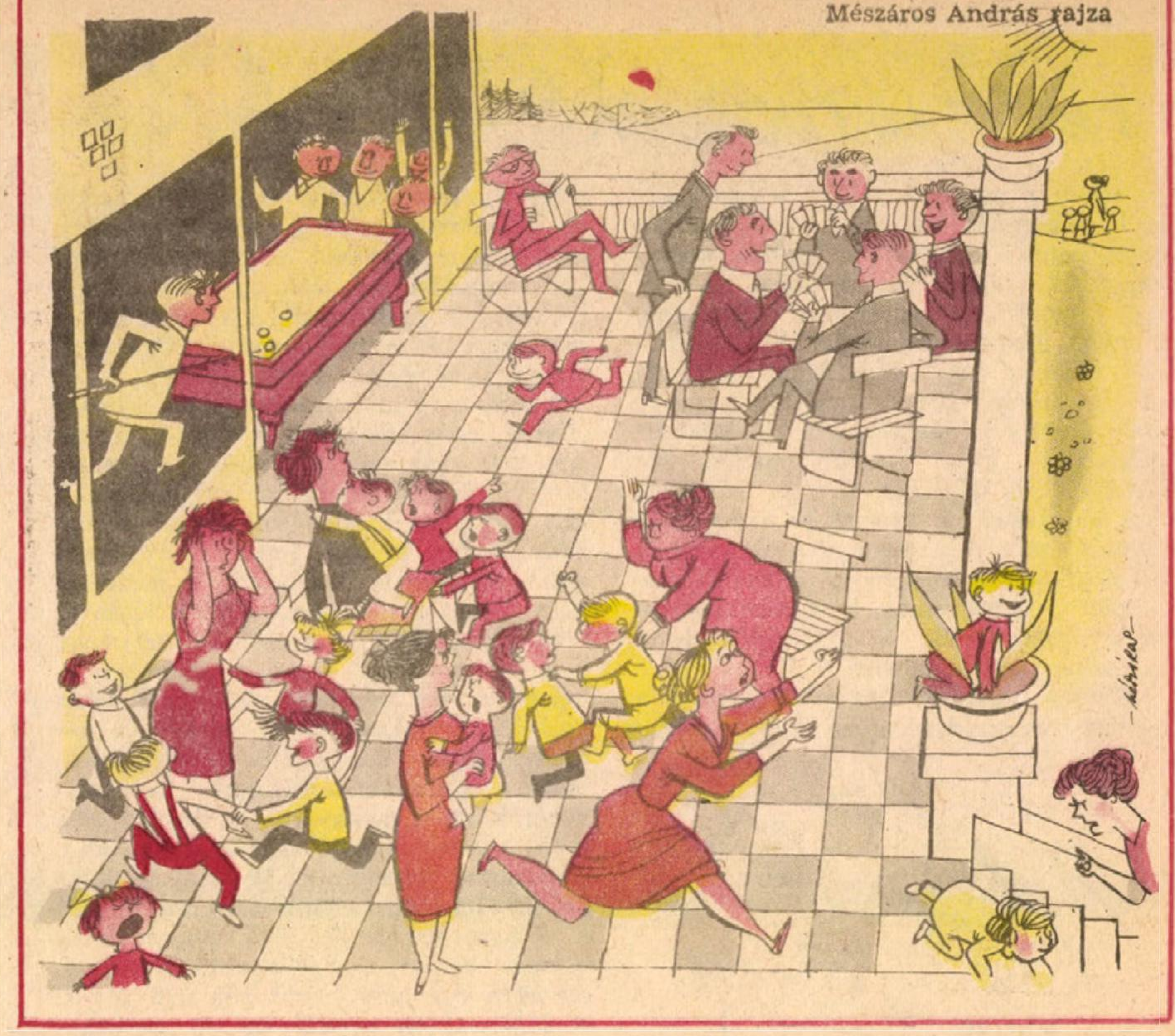
A Múzsa szájon csókolta az írót, aki ahelyett hogy hálás lett volna, gyanakodva így szólt:

– Olyan kabaré ízű a csókod! . . . Hol jártál?

Mikes György

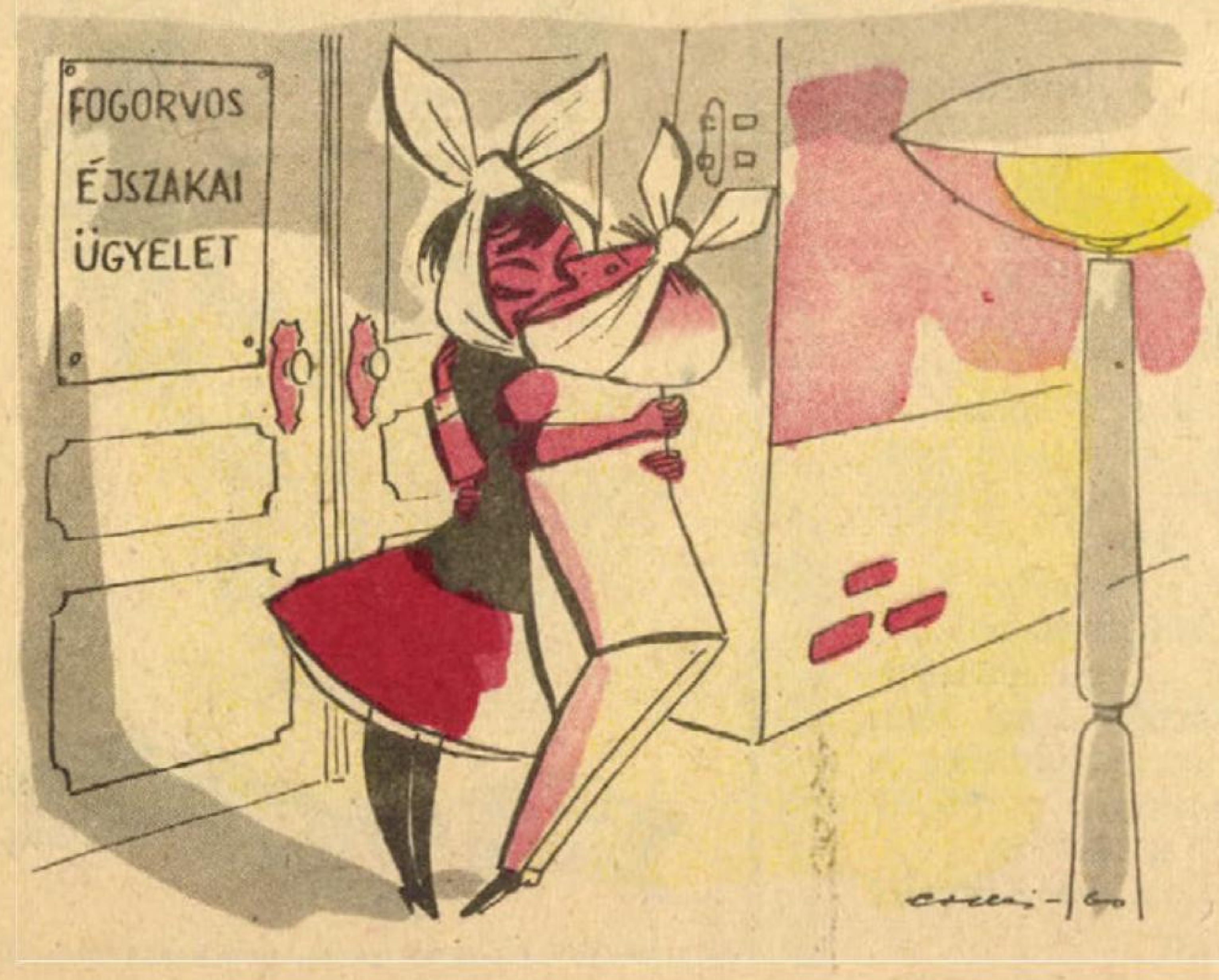
Asszonyok gondtalan családi üdülése . . .

Mészáros András rajza

A szerelem mindent legyőz

Erdei Sándor rajza

Csikágóban

Kaján Tibor rajza

Pénztáros: Bocsánat, ez az úr volt itt előbb!

Úrvezetők, előre!

„Az úr a volánnál is úr!” – tartja egy régi közmondás. Akinek a sors gépkocsit adott, annak előbb-utóbb hajtási igazolványt is ad hozzá. Magad, uram, ha sofőröd nincs! Az automobil (önmozgó) aránylag biztonságos közlekedési eszköz, négy kereke van, ellentétben a kerékpárral, amely, mint a neve is mutatja, csak kettővel rendelkezik. Labdarúgó mérkőzést, ktsz-t vezetni nehéz, sőt veszélyes, de gépkocsit vezetni mindenki tud, aki ismeri a kártyát és meg tudja különböztetni a pirost a zöldtől, továbbá tisztában van a legelemibb fizikai és közlekedési törvényekkel, végül bölcsen belenyugszik abba az igazságba, hogy az ember nem él örökké.

Minden ellenkező állítással szemben a gépkocsivezetés lényegesen egészségesebb

és veszélytelenebb, mint a gyalogjárás. Megbízható statisztikák szerint sokkal több gyalogos hal meg, mint gépkocsivezető. Le kell számolni azzal a tarthatatlan nézettel is, hogy a gépkocsivezetés nehéz, rátermettséget, nagy gyakorlatot és összpontosítani tudást kívánó élethivatás, s nagy felelősséget jelent egy gyorsan mozgó járművet kormányozni a népes utcákon. Ezt csak azok terjesztik, akik nem szórakozásból, hanem haszonlesésből vezetnek kocsit, hitvány anyagiakért és nem nemes kedvtelésből robognak az utcákon és országutakon, s akik úgy akarják megszüntetni az embernek ember által való elgázolását, hogy kiütnék a kormánykereket az amatőrök kezéből. Azzal érvelnek, hogy a nemhivatásos gépkocsivezetők, vagyis az úrvezetők szórakozott emberek, máshol jár az eszük, nincs gyakorlatuk, könnyen megijednek, zavarba jönnek, s ezért sok a baleset.

Mi sem könnyebb, mint ezekre a porhintésekre válaszolni. Sok úrvezető valóban elfoglalt ember, tele van a feje magvas gondolatokkal, s nem törődhet, minden incifinci gyalogossal. Fontos kulturális, nemzetgazdasági és tudományos gondjai vannak, s amikor a rongyos bőrét féltő gyalogjáró ocsmányul káromkodik, talán éppen az emberiség egyik fontos kérdése foglalkoztatja azt, aki a mélyen gondolkodó emberek elmélyültségével babrál a kormánykeréken. Lehet, hogy egyes úrvezetők könnyen zavarba jönnek, de hát mire való az árok, a járda, a villanyoszlop, az akácfa. Van hely, csak ki kell használni, s fontos az is, hogy az autójavító műhelyek munkáját se bénítsa meg munkanélküliség. Végül pedig eléggé ismeretes jelenség, hogy az emberiség aggasztó méretekben szaporodik, a lakás-, az élelem- és az iskolaprobléma egyre égetőbb, nem szabad tehát lebecsülni egyetlen eszközt sem, amely a túlnépesedést enyhíti. De arról se feledkezzünk meg, hogy az ember csak akkor kerülheti el az idősebbkori besavanyodást, ha örök gyermek marad, kedvét leli a játékban. A felnőtt ember játékszere a személygépkocsi. Gyerektől elvenni a játékot – kegyetlenség!

Talán csak az különös és tarthatatlan állapot, hogy mindössze a személygépkocsit bocsátják az úrvezetők rendelkezésére. Örömmel üdvözlöm azt a követelést, hogy az amatőr lelkesedés, a műkedvelő hév kérjen eget a közlekedés más területén is. Manapság a mozdony már nem elérhetetlen, OTP-kölcsönnel bizonyára sokan vásárolnának új vagy használt mozdonyt, s megjelennének a síneken a mozdony-úrvezetők, akik talán egy kicsit vakmerőbben vennék a kanyart, talán merészebben fékeznének, mint a konzervatív hivatásos mozdonyvezetők, de mennyivel színesebb lesz majd a vonaton való utazás, mint eddig. A fővárosi forgalomból is hiányoznak ez idő szerint még az autóbusz-úrvezetők és a villamos-úrvezetők, akik megadnák az utasoknak azt a vérpezsdítő izgalmat, amelyre egy unott profi sohasem képes. A sugárhajtású személyszállító repülőgépek is félszárnyú óriások úrvezetők nélkül, s itt is küzdeni kellene a lélektelen sablon ellen, amely a foglalkozásukban elfásult, a szakértelemtől megcsontosodott pilóták sajátja.

Végül még csak annyit, hogy azt az óriási méretű repülő csészealjat, amely a Marsból jövet Ausztrália mellett a minap lezuhant és elpusztította Új-Zélandot, valóban egy lelkes űr-úrvezető vezette. Az azonban légbőlkapott rágalom, hogy az illető részeg volt. Ezzel szemben az igazság az, hogy teljesen józan volt, csak egy kóbor meteortól megijedt és hajójával együtt befordult a Csendes-óceánba. Ebből annyi a tanulság, hogy az illetőnek még lett volna tanulnivalója, mert nem elég a lelkesedés, ismerni is kell a légköri forgalmat. Dánia különben könnyen pótolni tudja Új-Zéland vajhozamát, a veszteségekről elterjedt hírek tehát túlzottak.

(Pro domo: Még ha magamra haragítom is a műkedvelő járművezetők növekvő táborát, a békés együttélés és életbenmaradás érdekében falra kellett hánynom ezt a néhány szem borsót, amelyre a végén majd engem térdepeltetnek ki a felbőszült érdekeltek. Kárpótlásul számítok az emberiség hálájára.)

Feleki László

Hogyan kell kiegyenesíteni a pisai ferde tornyot?

Egy amerikai vállalkozó, Thomas A. Contonio, akinek olasz származása gyanítható, vállalkozott arra, hogy kiegyenesíti a pisai ferdet tornyot.

– A dolog egyszerű – mondta. – A torony 786 év alatt görbült meg, véleményem szerint a nap és a szél hatására. A torony kelet felé görbült meg. Nem kell mást csinálni, mint elfordítani a tornyot az ellenkező irányba, s 786 év alatt a nap kiegyenesíti a tornyot.

Akinek nincs türelme, az nem érdemel meg egy egyenes tornyot.

Híradástechnika

A nagyüzem U. B. elnöke, Kecskeméti, felszólt a telefonközpontba:

— Ilonka, kérem, mondja be a hangosanbeszélőbe a következő szöveget: „Értesítjük dolgozóinkat, hogy a tervezettnél korábban, már holnap elkezdjük a nyereségrészesedések kiosztását”.

Ilonka elégedetten kapcsolta be a mikrofont és gyönyörű althangján elbúgta a közleményt. A hangszórók azonban némán tátogtak.

— Már megint az a fránya erősítő — legyintett dühösen az U. B. elnök.

— Pedig valamiképpen közölni kellene az örömhírt a munkásokkal. Mire Laci bácsi végigjárná a géptermeket egy körlevéllel, öreg este lenne — mondta Galgóczi, az igazgató.

— Különben is, nemsokára vége a műszaknak — duplázott rá Kecskeméti komoran, aztán hirtelen felderült a képe: Van megoldás — kiáltott fel örömmel és átszólt a csiszolóba a kis Srameknénak.

Nemsokára kopogtak az ajtón. Kecskeméti odabent teli hanggal bömbölte: Tehát már holnap kiosszuk a nyereségrészesedést! — aztán kiszólt: Tessék! Csak azért hívattuk — fordult Srameknéhoz —, az üdülési kérelme elintézés alatt áll. Egyébként, ha most hallott valamit a nyereségrészesedés holnapi kiosztásáról, kérem ne adja tovább. Csak reggel közöljük meglepetésszerűen. Nem szeretném, ha terjesztené.

Sramekné kihúzta magát: Tessék csak rámbízni. Tudok én titkot tartani.

Négy perc múlva, a gyár 3000 dolgozója örülhetett a jó hírnek.

Galambos Szilveszter

E heti hirdetésünk

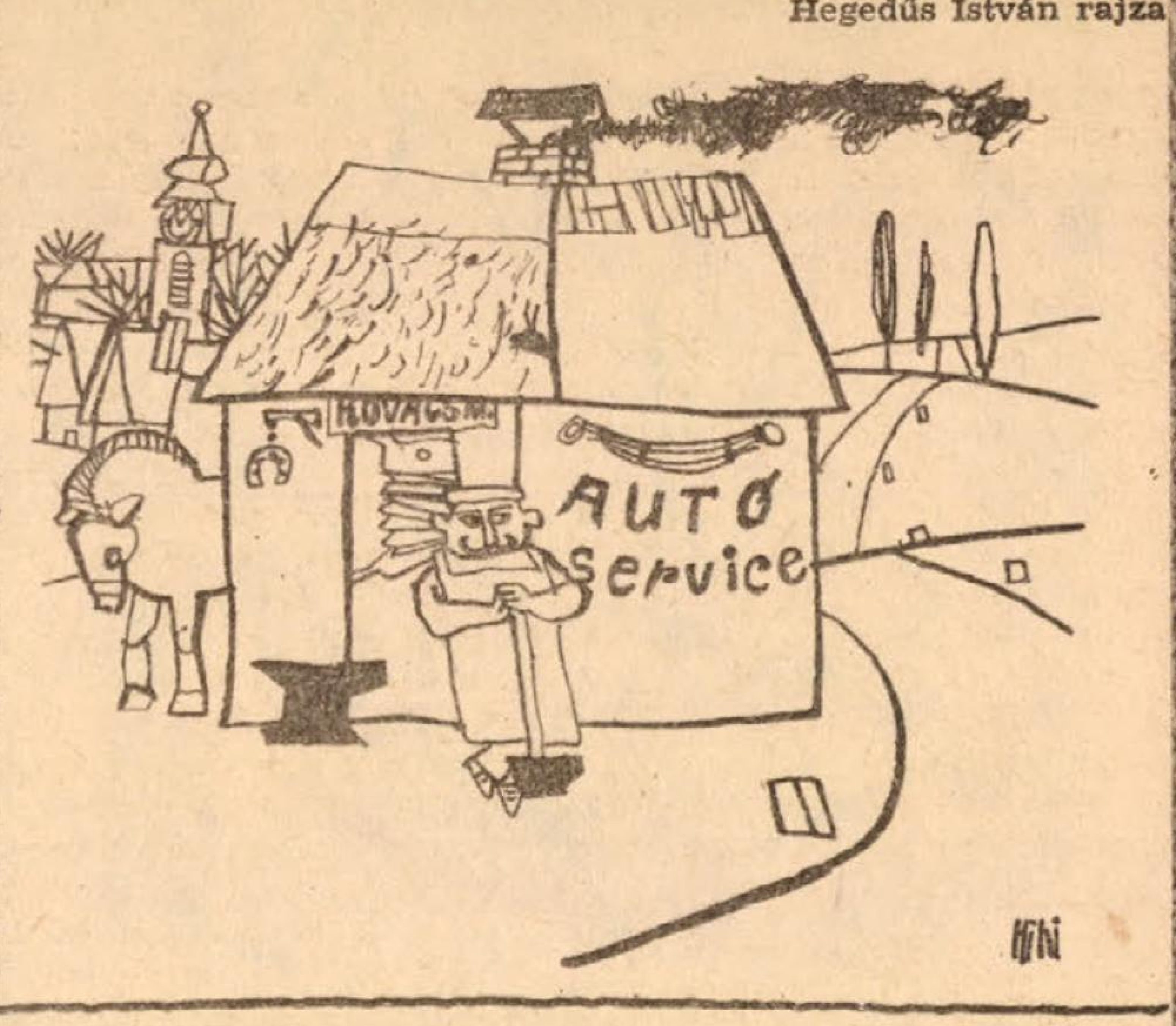
Praktikus megoldás

Várnai György rajza

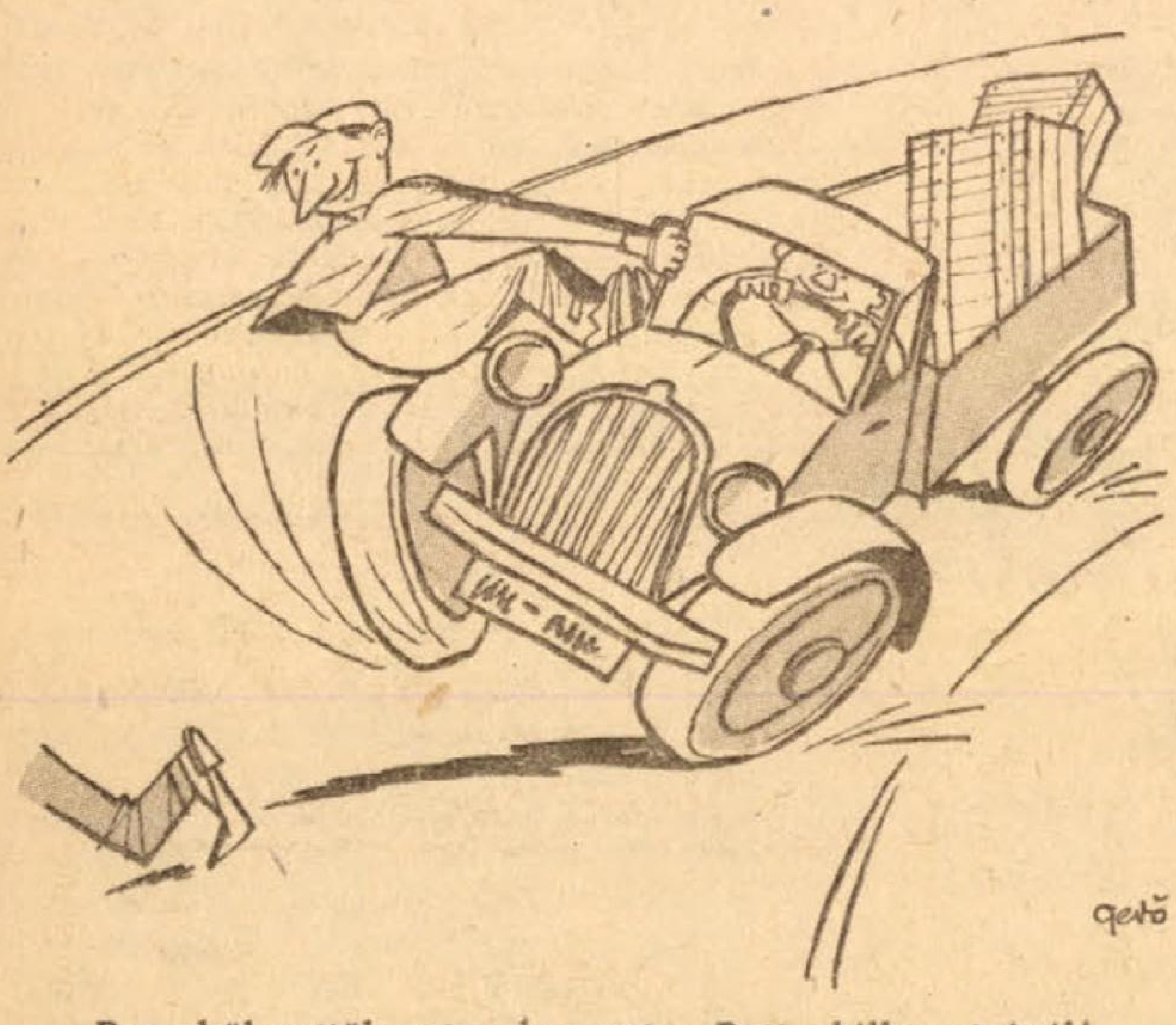
Üzemfejlesztés

Hegedűs István rajza

Sportszellem

Gerő Sándor rajza

– Remekül vettük ezt a kanyart a Rottenbiller utcánál!

Egy tejcsarnokban

Vasvári Anna rajza

– Ez se fenékig tejfel!

a halhatatlanság útja

Tehetségére egyetemista korában figyeltek fel. Volt valami egyéni íz írásaiban, érződött belőlük, hogy ismeri a hétköznapokat, az egyszerű embereket. Az élet minden apró rezdülése érdekelte. Ösztöndíját fillérre beosztotta, gyalog járt. Ha ráért, akkor villamosan, állandóan hegyezte a fülét és nyitva tartotta a szemét.

Szerette az írást, sokat írt csak úgy élvezetből is. Kisebb karcolatai kezdtek mind rendszeresebben megjelenni a hetilapokban. Ettől kezdve a honorárium már állandó kiegészítése volt egyetemi ösztöndíjának. Most már alig jutott ideje gyalog járni, autóbuszon közlekedett, sőt egyszer taxira is vetemedett.

Nevet szerzett. Már nem kellett pironkodva besettenkednie a szerkesztőkhöz írásaival: amikor az egyiket elfogadták, már meg is rendelték nála az újat.

Az egyetemet abbahagyta, nem volt ideje tanulni. Elhatározta, hogy anyagi alapot teremt magának, s ha az meglesz, megírja nagy művét. Addig is szakmányban termelte a novellákat, karcolatokat, glosszákat, humoreszkeket. Jóformán alig mozdult ki hazulról, csak kéziratot szállítani és honoráriumot felvenni járt el. Nem olvasott, az emberekkel alig érintkezett. Azt mondták róla, hogy művészete megérett.

Ő csak azt érezte, hogy már nehezebben formálja meg alakjait, nem emlékszik rá, hogyan beszélnek, hogyan járnak, hogyan viselkednek az emberek. Ebben az időben az volt róla a vélemény, hogy ő a mai életérzés legjobb kifejezője.

Közben rájött, hogy még mindig túlságosan sok időt rabol el magától a közlekedéssel és elhatározta, hogy autót vásárol. Írt egy színdarabot – megbukott. A második darabját már azzal fogadták el, hogy nem ismeretlen szerző. Az is megbukott. Akkor már ismert színpadi szerzőnek számított.

Ezután gyors egymásutánban hat darabja bukott meg. A hatodik után súlyos lelkiválságon esett át, mert még mindig nem kapott Kossuth-díjat. Az autót azért mindenesetre megvette.

Most már egyáltalán senkivel sem érintkezett, a honoráriumait is a felesége vette fel. Írásait sokszor már ő maga sem értette, úgy, hogy elterjedt róla a vélemény: bonyolult, ellentmondásos, mély írói egyéniség.

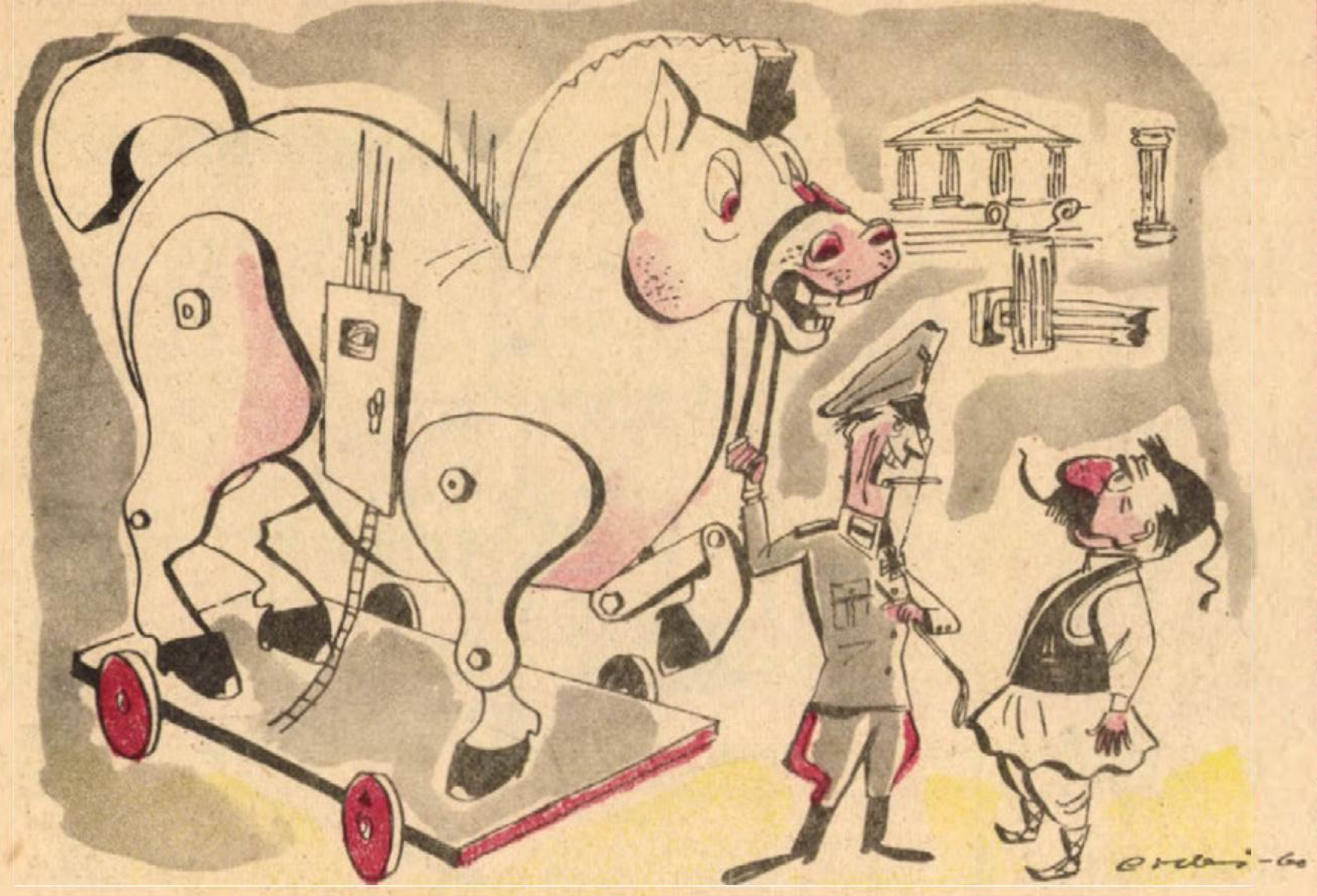
Egy reggel borotválkozás közben megállt a tükör előtt, elgondolkodott és szemét elfutotta a könny. Rájött, hogy miközben az olcsó sikert hajszolta, mindent, de mindent elfelejtett az emberekről, fogalma sincs a világról, az életről.

Azóta csak filmet ír.

Szekeres József

Nyugat-Németország támaszpontokat követel Görögországban

Erdei Sándor rajza

– Uram, nyisson már kaput ennek a jámbor állatnak!
– Ezt a trükköt már mi is megcsináltuk valamikor Trójában . . .

A húsvéti torna díjkiosztása

Várnai György rajza

Másodperc és évezredek

Az európai hírű barlang reflektorai alulról vagy fölülről növekedő csodálatos cseppkőalakzatokat világítanak meg.

A víz magával mossa a barlang fölötti talaj vas- vagy egyéb tartalmát (ettől függ a képződmény színe) – s ezekből a cseppekből nőnek tizenöt-húsz év alatt egy millimétert . . .

Vannak felelőtlen látogatók, akik egy másodperc alatt a természet sokévezredes munkáját semmisítik meg.

Fantázia

Más látogatók viszont neveket adnak a különböző alakzatoknak – a cseppkőképződmények ezt viszonylag kevésbé sinylik meg. A szellemesebb elnevezéseket a turavezetők elfogadják, és továbbadják. Valóban, kissé megerőltetve fantáziámat, láttam baglyot, búsuló aszszonyt, Dérynét, tükörpontyot, Mikulást, két tigrist, néger gyermekkórust, több rossz reflektort. Ez utóbbihoz nem is kellett fantázia.

Rendezvények

Május 1-én és augusztus 20-án hangversenyt szoktak rendezni a kitűnő akusztikájú Hangverseny-teremben; illetve bált a Bálteremben. Tavaly egy élénkfantáziájú, ám rövidlátó fiatalember táncra kérte az egyik cseppkőképződményt . . .

Egy még romantikusabb történet

1957-ben egy nagyobb csoporttól szántszándékkal lemaradt egy fiatal szerelmespár. Eleinte nyilván csodálatosan érezték magukat a tündéri helyen, édes kettesben. De aztán eltévedtek, s rájukoltották a reflektorokat. Három napig bolyongtak a több kilométer hosszú folyosókon, míg végre rájuktaláltak. Betelhettek egymással, mert addigra teljesen megőszültek . . .

Nyom

A barlangot ősemberek lakták. Búzamagokat, edényeket találtak itt, többszázezer éves sátorról vallanak a cölöpnyomok. Megilletődötten nézem a lyukakat. Nem messze a barlang falán van is valami rovásírás! Közelhajolok, megfejtem:

„ITT JÁRT MARKUPEC MIKLÓS."

Így hívták az ősembert.

(-dunai-)

Az embergyűlölő sírfelirata

Más szívébe soha be nem fértem,
Szeretetet nem adtam, nem kértem,
S mivel tudtam: van, ki sírna értem,
Hogy sírjanak — a síromba tértem.

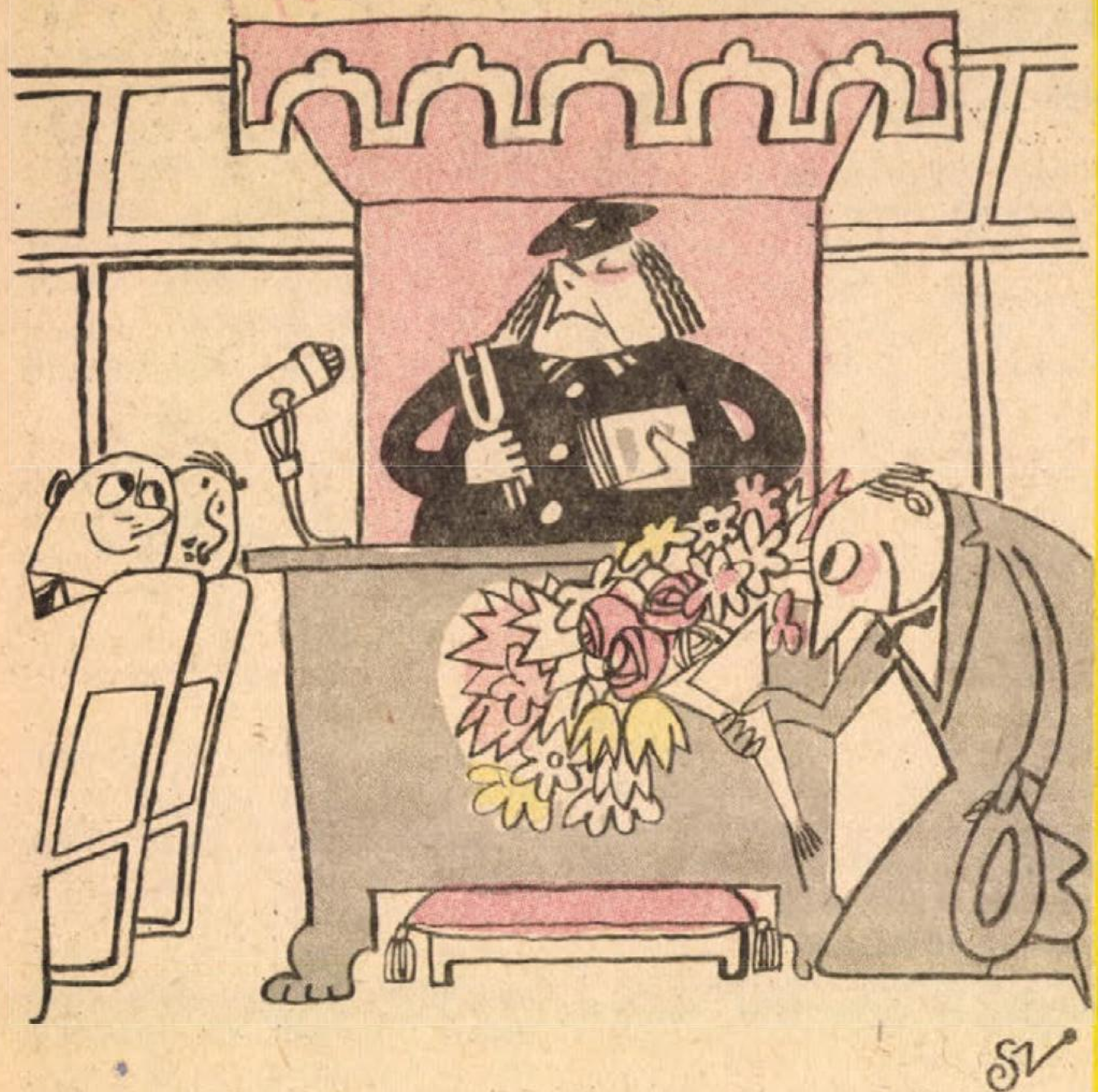
Rosszmáj

Egy ismerősömről szól a beszéd:
„Szegény! Fájdalma elvette eszét!"
Azért miatta én nem reszketek,
A jó fiú nem sokat veszthetett.

Darvas László

Vannak fölényes ülőkalauznők

Szür-Szabó József rajza

– Ma van egy éve, hogy uralkodni tetszik a tizenkettesen! . . .

Április elseje

Beugrattak téged kollégáid, barátaid vagy rokonaid idén április elsején, nyájas olvasóm? Ugye nem? Engem sem. Még csak kísérletet sem tett senki, holott a régebbi években mindig akadt valaki, aki — mint afféle mókamestert —, meg akart tréfálni. Az állatkerti víziló telefonszámával persze már réges-régen csődöt vallottak, de tavaly például azzal a hírrel lepett meg egy barátom, hogy egy csendes, kényelmes és zenementes kávéház nyílt a körúton — azt hitte a csacsi, beugrom neki. Egy másik barátom meg felhívott telefonon, hogy — azt mondja —, most jön éppen legfelsőbb irodalmi körökből, ahol testületileg kimondották, hogy nemcsak az lehet irodalom, ami unalmas — persze csak nevettem neki egy jót, mit képzel, csecsszopó vagyok én? De a legutóbbi években már csak úgy ímmel-ámmal próbáltak beugratni valamibe, látszott, hogy már ők maguk sem bíznak a sikerben s pusztán hagyománytiszteletből próbálkoznak valami bolondsággal. Tavaly már az is megesett aztán, hogy valamelyik barátom lusta volt kigondolni bármit is, újra visszatért a Jónáshoz, akit fel kell hívnom ezen és ezen a számon — de mindjárt hozzátette azt is, hogy a vízilóról van szó, ne nagyon strapáljam magam. Most április elsején már senki sem akart beugratni semmivel sem, s érdeklődvén barátaim és ismerőseim körében, azt hallom, hogy őket sem ugratták be. Minden jel arra vall, hogy az áprilisi tréfa — legalábbis mint tömegszórakozás —, kiment a divatból.

Valamikor az újságok is megtréfálták az olvasót. Képtelen híreket közöltek nagybetűs címmel, s a cikk végén apróbetűs írással jelezték, hogy beugratás az egész. Fényképes tréfákat is közzétettek a lapok április elsején, például Chaplin fényképét belemontírozták a ligeti vursli látképébe s aláírták: „Chaplin fellép a Liliputiszínházban!" Idén is akadt egy újság, amelyik ilyesfajta képet közölt, de az olvasók egykedvűen átsiklottak felette, jó, jó — mondták —, tudjuk, tudjuk.

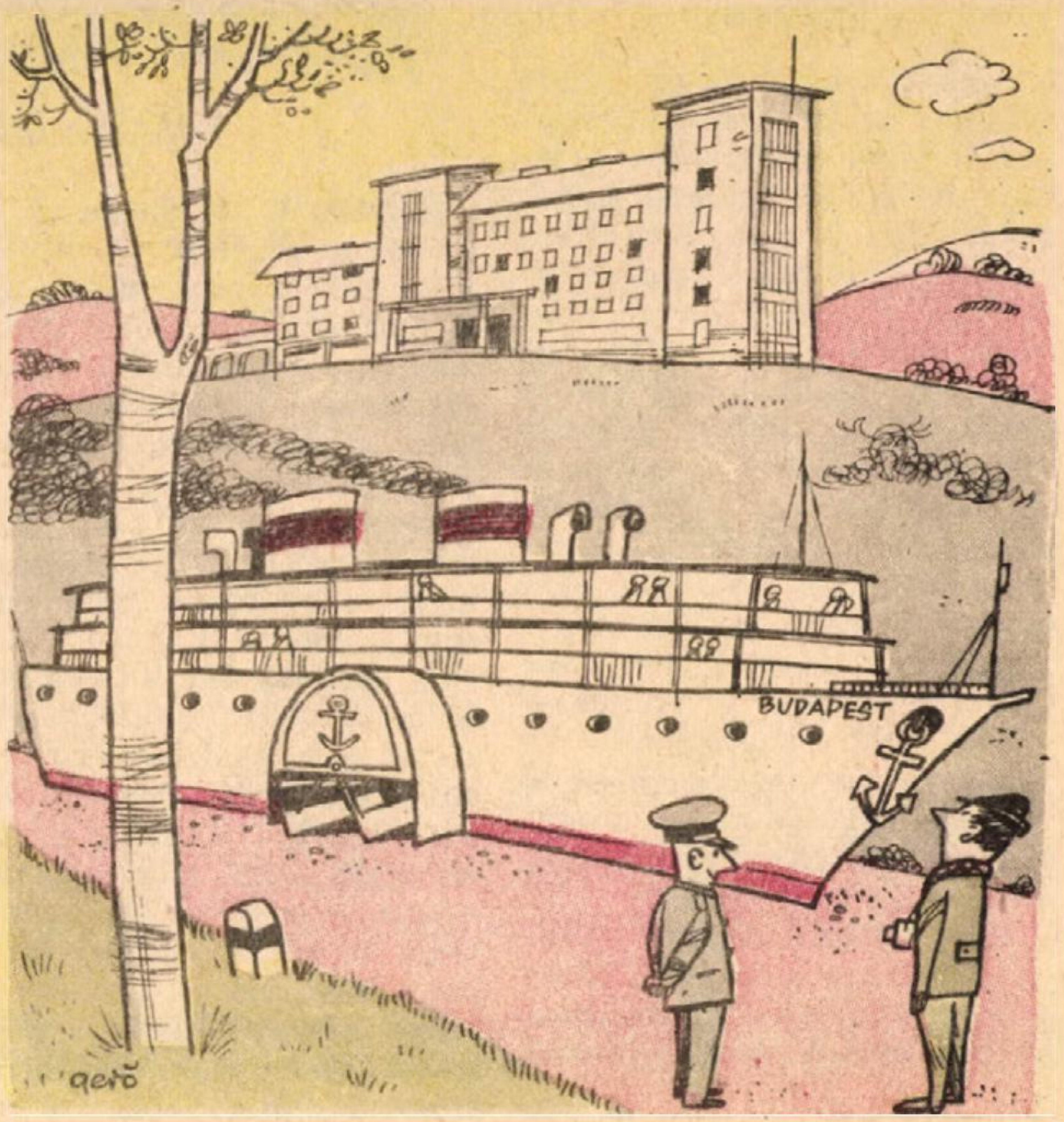
Ne legyünk érzelgősek, mondjuk ki bátran az igazságot: az áprilisi tréfa a múlté. Jobb így neki szegénynek, mert az utóbbi időben már csak tengett-lengett amúgy is, s ha olykor sikere volt, inkább csak hajlott korának köszönhette. Tiszteletből és illendőségből ugrottak be neki az emberek.

Nincs szomorúbb, mint ha valaki túléli a saját halálát. Hátha még humor az illető!

(t. l.)

Már üdülő-hajónk is van!

Gerő Sándor rajza

– Mit csudálkozik? Megtoldottuk az üdülést két nap Galyatetővel!

Húsvéti optimizmus

– Sietek, drágám, nem akarom megvárakoztatni a locsolóimat . . .

Gyengédszívű kocsis

Várnai György rajza

– Nem bírja nézni, hogy bánik a lovával.

KÉSŐN KELŐK

I.

Vetőmag

Gazdatársaim megbízásából március 21-én vetőmag-beszerzés céljából Budapestre utaztam. A hajnali vonattal indultam, hogy a 9.10-essel vissza tudjak jönni, mert úgy engem, mint megbízóimat sürget a tavaszi vetésterv. Számításunkat azonban alaposan áthúzták a „magosok". 7.45-kor érkezett meg a vonatunk a Keletibe és én 8 órakor már a Baross tér 16-ban levő Vetőmagbolt előtt bosszankodtam. A bolt előtt ugyanis hosszú sorban topogtak a vidékről felruccant földműves-társak és szidták a későn kelő „magosokat". Beálltam a sor végére és én is szidtam őket. Mikor a 9 órás nyitány megkezdődött, már vagy negyvenen szidtuk.

Nem akarom cifrázni a dolgot, lekéstem a 9.10-est és öreg este volt, mire hazaértem. Otthon azután rövid számvetést tettem, hogy mennyi drága időt vesztegettünk el sorálló társaimmal a fontos tavaszi munkaidőből a Magbolt kései nyitása miatt. Ésszerű lenne, ha a tavaszi hónapokban a Magboltok korábban nyitnának.

(b.)

II.

Miért várjunk 7 óráig?

Kettős ünnepek előtt különösen jól kell beosztani a vásárlási időt, mert, mindenhol sokan vannak és várni kell. Számoltam is ezzel, mikor április 2-án reggel lementem a Tolbuchin körúti csarnokba. Azzal azonban nem számoltam, hogy a Gombatermelési Vállalat árudájában az egyik ablaknál 3/47 körül, a másiknál csak 7 körül kezdik el a gomba kimérését, holott a nyitvatartási idő: reggel 6-tól este 18-ig. Nyitás előtt azonban előbb lemérték a ládákat, kiszolgálták az üzemi konyhákat, s a közönségre csak aztán került sor.

Nem lehetne úgy előkészíteni nyitásra az üzletet, hogy 6-kor megkezdjék a háziasszonyok kiszolgálását? Vagy annak a 100—150 embernek — köztük sok munkába siető nőnek — nem drága a várakozási ideje?

Egy dolgozó nő

Mozgó tarifa

Múlt év december 14-én két nagyobb méretű képet szállíttattam a MÁV-val Nógrádverőcéről Budapestre expresszáruként. A 9 kilogrammos csomagért 8 forintot fizettem. Ugyanezt a csomagot március 21-én Budapestről visszaszállíttattam Verőcére, amikor is legnagyobb meglepetésemre 25.10 forintot fizettetett velem a MÁV. Megjegyzem, hogy mind a két esetben az útvonal, a csomag tartalma, a csomagolás módja ugyanaz volt. Szeretném tudni, hogy a 17.10 forintos tarifaemelést mi tette indokolttá?

Gaal Endre
festőművész,
Nógrádverőce

Le a bürokráciával!

Balatonfüredi napló

Április 2. Itt lábadozok Füreden, a világhírű szívkórházban. Az orvosok teljes nyugalmat ajánlanak, azt mondják: ne foglalkozzam semmivel, hanem tegyek könnyű sétákat a léleknyugtató Balaton-parton. Mindenben követem orvosaim tanácsát, ma a kikötőben sétálgattam. Hazafelé jövet megálltam a mozi előtt, amely tatarozás miatt zárva volt. Hallom, ősz óta nem volt itt mozi, mert a tatarozás miatt zárva volt, de télen nem volt tatarozás, csak nemrégen fogtak hozzá. Kérdeztem egy munkást, hogy mikor lesznek készen a mozival, azt mondta, hogy ő azt olvasta az újságban, hogy április 1-re, de ha sokat kérdezősködöm, akkor május 15-re sem lesznek készen, pedig a Tanácsnál már

örülnének a május 15-nek is. Idegesen mentem haza, az esti vizitnél az orvos csóválta a fejét.

Április 3. Szívesen megnézném, hogy áll a mozi építkezése, de nem mehetek arra. Az orvosok megtiltották, hogy a Balaton felé sétáljak, ahol a mozira láthatok. Azt mondták, sokkal megnyugtatóbb, ha ellenkező irányba, a falu felé sétálok. Elsétáltam a Kéki-forráshoz, ahol három ember piszmogott egy nagyszabású beruházáson. A Kéki-forrás bekötésével akarják megoldani Füred vízellátását, de az építkezés tempója bosszantóan lassú. Kérdeztem a három munkást, hogy mikor lesz készen a vízgyűjtő, de azt mondták, hogy a tavalyi újság szerint már tavaly nyáron megoldódott a vízellátás, ezért ők nem is sietnek. Nagyon izgatottan mentem vissza a kórházba, az esti vizitnél három orvos is a fejét csóválta az ágyam előtt.

Április 7. Az orvosok azt ajánlották, hogy ne sétáljak semerre sem, csak a kórház előtt, az úton sétálgassak egy kicsit. Megfogadtam a tanácsukat, az utcán sétálgattam, mely azonban nagyon poros volt. Kérdeztem valakit, aki szintén nézte, hogy milyen poros az utca, hogyan lehetne ezen segíteni? Azt mondta, ő véletlenül tudja, hogy bitumenes burkolattal kellene bevonni és a Tanácsnak van is pénze arra, hogy megcsináltassa az útburkolást, csakhogy a Fehérvári Közúti Üzem Vállalatnak nincsen rá sem kapacitása, sem anyaga, és csak akkor tudná elvégezni a munkát, hogyha a K. P. M. tervbevenné az útburkolást. Ellenben a K. P. M. nem vette tervbe a munkát, csupán „nincsen ellene kifogása", hogy a Tanács elvégeztesse a munkát, de a Tanács így nem tudja elvégeztetni a munkát, mert az Útépítő vállalat nem vállalja el úgy, hogy a K. P. M. nem veszi tervbe, hanem csupán beleegyezik abba, hogy az utat megcsináltassa a Tanács, viszont . . . itt azonban nem tudtam tovább figyelni, mert erősen elszédültem, és emelkedett a vérnyomásom, szerencsére éppen arra jött négy orvos, és azok visszakísértek a szobámba. Azóta nagyon szépen gyógyulok, az ő tanácsukra most csak a szobámban teszek napi egy-két órai könnyű, megnyugtató sétát . . .

s. p.

Tégelycsere — egyre komplikáltabban

Kezdetben volt a Michel-arckrém porcelántégelyének egyszerű cseréje. Ez úgy történt, hogy az üres tégely 1.80 forintos árát az új vásárlásnál beszámították és a fizetendő összegből levonták. Úgy látszik, ez így túlságosan egyszerű volt. Jött tehát egy olyan időszak, amikor az illatszerboltok egyszerűen nem vették vissza a tégelyeket. Később úgy módosult a tégelycsere, hogy egyes boltokat jelöltek ki, s csak azok vehettek vissza üres tégelyt.

Legutóbb megint meglepetés ért. A Tolbuchin-körút 11. szám alatti Illatszerboltban előbb ki kellett fizetnem az új arckrém árát, aztán meg kellett várnom (már egyszer sorbanálltam a pénztárnál), míg a pénztáros lélegzethez jut. Akkor elővett egy füzetet és kérdéseket intézett hozzám. Beírta a nevemet (vajon kinek kell azt tudni, hogy ki vásárol Michel-krémet?), aztán a lakáscímemet. (Csak nem ajándékcsomagot akar küldeni a gyár?) Közben a pénztárnál torlódás keletkezett, a vásárlók jogosan türelmetlenkedtek.

Kinek jó ez a fölösleges bürokrácia? A vevőnek megnehezíti a cserét, a pénztárosnak többletmunkát okoz, a várakozóknak időtöltést. Most sietek beszerezni az állampolgársági bizonyítványt. Hátha legközelebb nem lesz elég a személyazonossági igazolványom . . .

R–t

Hová szabad nézni?

A napokban arra gondoltam, hogy vacsorázni fogok, és egy KÖZÉRT-boltban kértem 20 deka turistaszalámit. Mialatt az eladó a turistával bajlódott, felhasználtam üres időmet egy kis kikapcsolódásra, és tekintetem a semmibe meredt. A semmiből az eladó gúnyos hangja hívott vissza, ki így szólt hozzám:

– Ne féljen, nem mérek le

a húsz dekánál többet!

Szavaiból mindjárt megértettem, hogy az eladó úgy vélte, hogy én tekintetemet a mérleg nyelvére irányítottam volna, melyen a turistám sorsa billegett. Elszégyelltem magamat és mentegetőzve mondtam, hogy nem a mérlegre figyeltem, hanem a végtelenben jártam, de láttam rajta, hogy nem adott hitelt szavaimnak, s ezért megszégyenülten fordítottam félre arcomat, de mindjárt riadtan vissza is kaptam és elvörösödtem, mert oldalt meg egy nyomtatott felírást olvastam el véletlenül arról, hogy „egyenesen" szíveskedjek ellenőrizni a mérlegelést!

Sokáig gondolkodtam később a megoldáson. Az lenne talán a legcélszerűbb, ha a feliratot egyenesen a mérleg skálája elé függesztenék fel, így a felirat is megmaradna és a mérleget se lehetne ellenőrizni. Nehogy bárki is megsértődjék . . .

(-i. -l.)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Végtelen határidő" címen bíráló írás jelent meg lapukban a konzervek szavatossági határidejéről. A közeljövőben módosító rendelet készül, amely megszünteti a hasonló panaszokat.

Belkeresk. Min.
Balla László
oszt. vez.

„A selejt útja" címen megjelent cikkben, az izzólámpák ellen tett panaszra közöljük, hogy éppen a gyors csere érdekében állítottuk fel VI., Eötvös utca 11. alatti városi irodánkat, amely a bevitt lámpa cseréjét azonnal, a postán küldötteket pedig néhány nap elteltével elintézi. Az eddig érvényben volt mód nagyon meghosszabbította a reklamációk elintézését. Nem kívánjuk, hogy a távolabbi helyekről keressék fel irodánkat, mert a postán feladott csomagban érkező árucikkeket néhány napon belül megvizsgáljuk és feleinket értesítjük, melyik KERAVILL-üzletben kapnak a hibás áru helyett másikat.

Egyesült Izzólámpa és Vill. Rt.
Ért Oszt.

a FUTBALLPÁSZTOR

Két héttel ezelőtt öt lelkes és mindenre elszánt fiatalember kíséretében rontott be hozzám ifjúkori barátom és osztálytársam, Hasura Ödön, az alsóvirágosi Traktor SE alapítótagja és a helybeli termelőszövetkezet agronómusa. Ödön, az ügy fontosságára hivatkozva, elöljáróban felszólított: tegyek félre minden bokros teendőt és teljes súlyomat latbavetve álljak melléjük. Segítsek, de nyomban. Írásban is átnyújtották a Traktor SE égbekiáltóan nagy panasziratát, amelyből az alábbiakat sikerült kihámoznom.

Jó tíz esztendővel ezelőtt labdarúgócsapat alakult Alsóvirágoson. Ha csapat van, pálya is kell, méghozzá közel a fa-

luhoz, a tehénlegelőn. Oda az öregasszonyok is könnyen ki tudnak gyalogolni és mérkőzések idején lelkesíteni tudják a labdát rúgó unokákat. A községi tanács annak rendje és módja szerint átírt a legeltetési bizottsághoz és kérte a sportolók jogos kívánságának teljesítését.

A legeltetési bizottság elnöke az átirat kézhezvétele után rendkívüli közgyűlést hívott össze, amelyen úgy döntöttek, hogy a futballisták kérését teljesítik. Azt azonban jegyzőkönyvben kikötötték, hogy a sportpályán a tehenek továbbra is zavartalanul legelhessenek. A határozatot megküldték a községi tanácsnak, a sportegyesületnek, sőt, hogy nagyobb nyomatéka legyen a dolognak, a járási és a megyei tanácsnak is. Egy példányt pedig kezébe nyomtak a legilletékesebbnek, Bakai Imre községi tehénpásztornak.

Imre bácsi, mint hivatali ember, mélyen zsebébe süllyesztette ezt a fontos iratot. S mindaddig, amíg fia, ifj. Bakai Imre a helybeli válogatottban rúgta a labdát, bölcsen eltekintett a jegyzőkönyvi rendelkezés alkalmazásától. Ámde Imre bácsi fiát rossz formája miatt az első tavaszi futballmérkőzésen kihagyták a csapatból. A derék tehénpásztor erre az első tavaszi megyebajnoki mérkőzésen pontosan ott legeltette a teheneket, ahol a futballisták a labdát szerették volna rúgni. Erre a szomszéd falu csapata a bíró helyeslése közepette levonult az alsóvirágosi Traktor SE pályájáról, ami a helyi csapat két pontjának elvesztését vonta maga után.

És most nekem kell közbenjárnom, hogy a Traktor SE jóhírnevén esett csorbát minél előbb kiköszörülhessék. Megígértem, hogy ami tőlem telik, megteszem, de két hét haladékot kértem. Szerencsémre a két hétből még csak öt nap telt el, mikor váratlanul távirat jött Alsóvirágosról. Íme a távirat szövege:

„... Minden rendben, a Traktor SE vezetőségébe beválasztottuk a legeltetési bizottság elnökét és Bakai Imre tehénpásztort. Az ifjú Bakai vasárnap középcsatárt játszik ..."

Dancs József

A végső remény

Toncz Tibor rajza

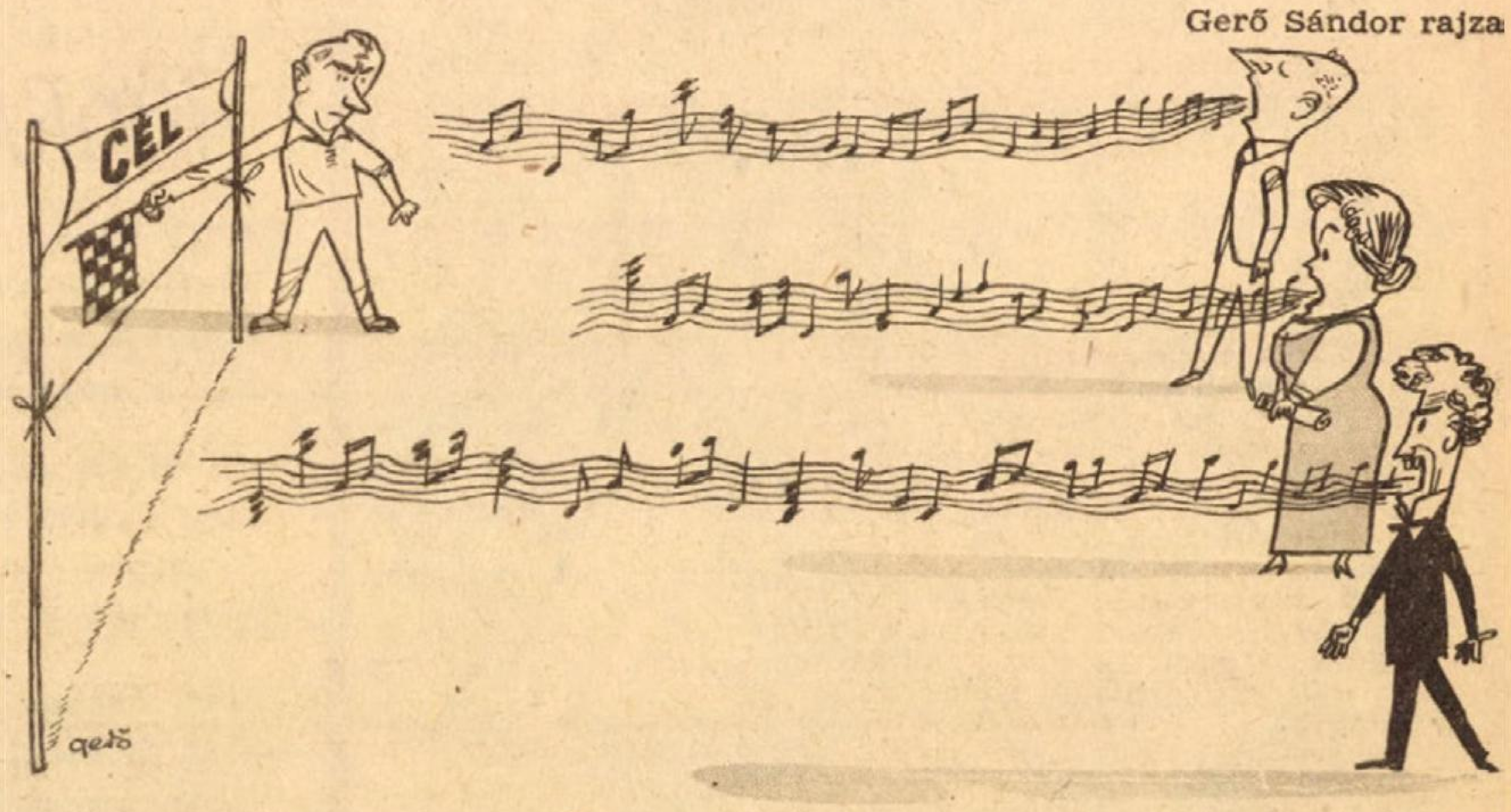

– Mi ez a felvonulás itt?

– Ez, kérem, a lakók könyörgő körmenete, hogy jöjjön végre egy befolyásos ember ide, lakónak a környékre ...

Énekverseny

Gerő Sándor rajza

A ruha meg az ember

Az embert a ruha teszi,
E mondásban nincs velő.
Rengeteg a sínadrágos,
De — kevés a síelő.

Hogyha minden tréningruha
Sportolókat takarna,
Olimpián csőstül hullna
Az érem a magyarra.

Hogyha minden csizma egy-egy
Agronómust rejtene,
Terméshozam grafikonja
Nyílként törne felfele.

S hogyha minden pantallóban
Férfi lenne, — őrjítő! —
Kisülne, hogy szép hazánkban
Egyáltalán nincs is nő!

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kerekes a vendéglőben ül, és spenótot eszik. Arra jön egy barátja és így szól:

– Én szerencsére nem szeretem a spenótot. Nagyon nagy baj volna, ha szeretném.

– Miért?

– Azért – mondja a barátja –, mert ha szeretném, én is ilyen sokat ennék belőle, pedig utálom!

*

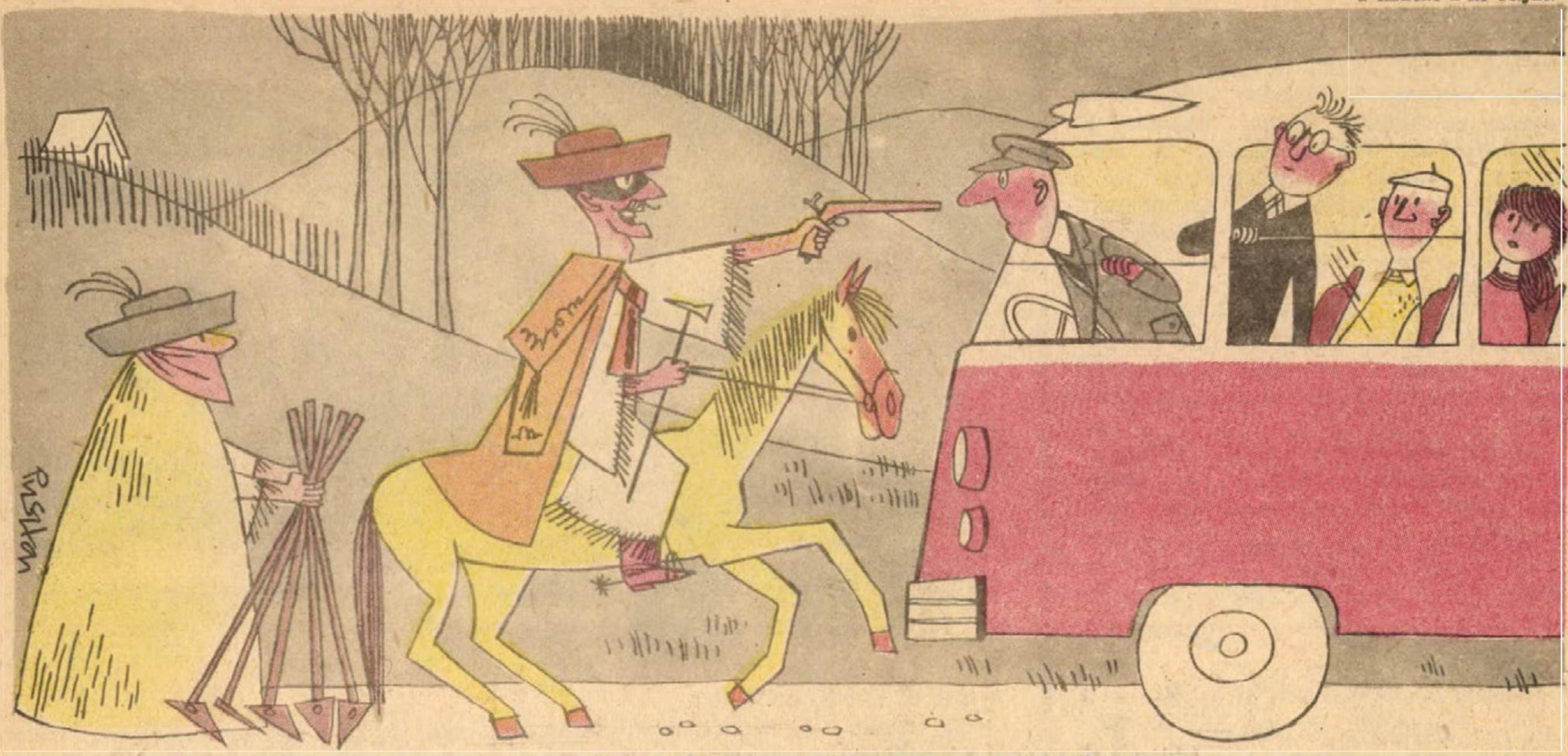
Veres úr a feleségével a Szépművészeti Múzeumban sétál, és nagyon megcsodálnak egy szobrot. Veres megkérdezi a teremőrt:

– Mondja kérem, ez a szobor alabástrom?

– Fiacskám – súgja neki a felesége –, ne kérdezz butaságokat, nem tudod, hogy ez Vénusz?

Munkaerőhiány

Pusztai Pál rajza

– Állj! Egy órát kapálnak a szőlőben, aztán mehetnek tovább!

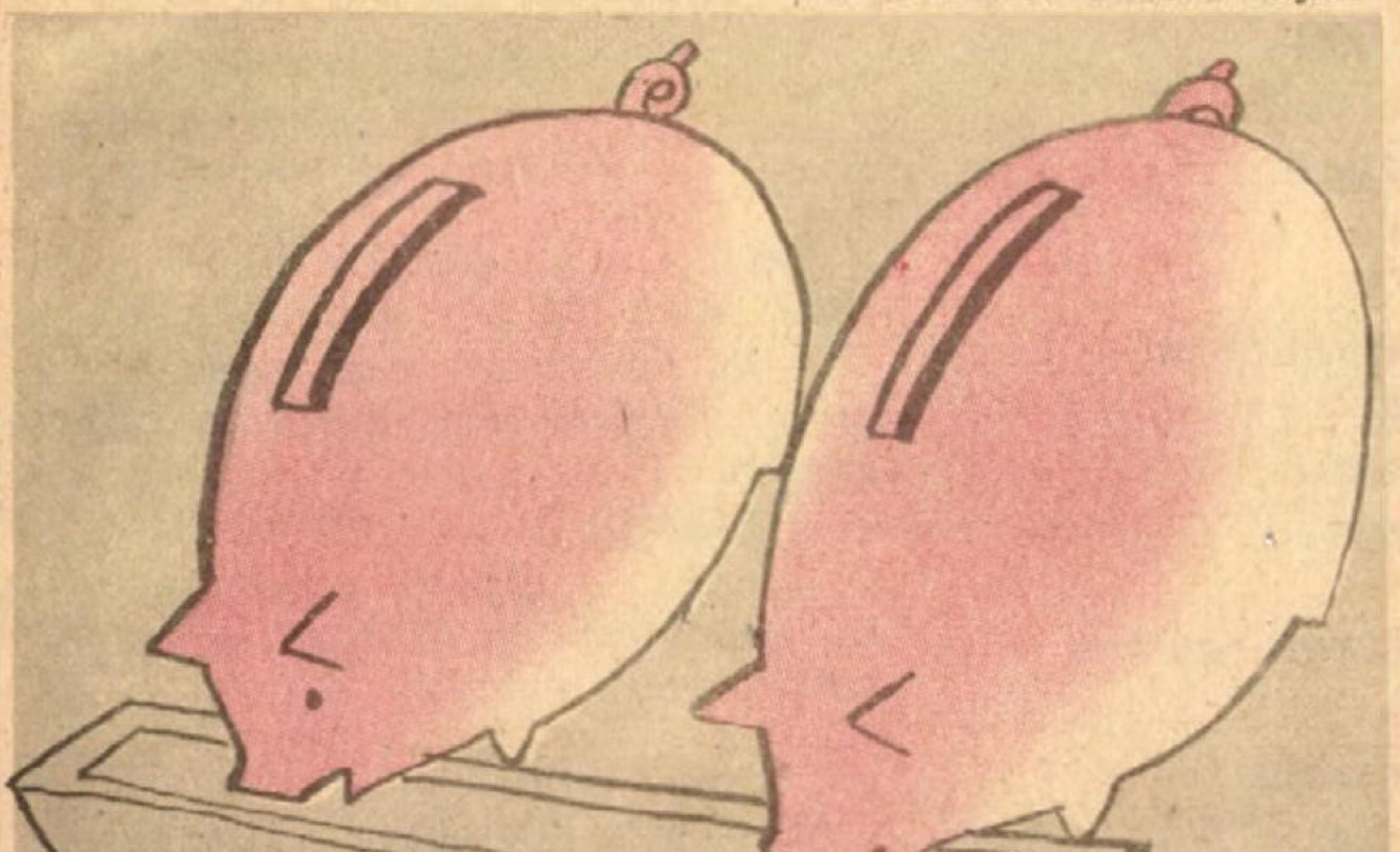
Falusi plakátos-ember

Szegő Gizi rajza

A sertéshizlalás takarékosság

Szür-Szabó József rajza

Tantuszautomata

Jó ez annak, ki a tantuszt
Trafikban hiába kérte,
Bedobja a pénzt és aztán
Kijön majd a tantusz érte.

Az új érmeautomata
Megmozgat majd fűt és fát is,
De nézzük meg benne most az
Érme másik oldalát is.

Mert hát ez is elromolhat,
S ez bennem oly gyanút támaszt:
Benne marad tán a tantusz,
Mielőtt bedobhatnám azt.

ÖNKISZOLGÁLÓ ballada

Amint beléptem a boltba,
Megbűvölt szép szeme fénye,
Ilyen nőről álmodoztam,
Feleségül ilyen kéne.

Fehér köpeny simult rája,
Így toppant be életembe,
Rám mosolygott és szó nélkül
Kosarat nyomott kezembe.

Csalódtam e nőben kissé
Nem gondoltam ezt felőle,
Meg se kértem még a kezét,
Már kosarat kaptam tőle.

(-véghy)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60. 1441 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.